DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 lipca 1937 r.

Nr 18

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

Poz. 598—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji porozumień w formie not, wymienionych w Paryżu dnia 17 i 18 marca 1937 r. oraz dnia 30 kwietnia 1937 r., o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu 859
„ 599—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji protokółu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r. . 859
„ 600—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. umowy między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r. 859
„ 601—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji podpisanego w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r. protokółu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej, zawartej między Polską a Szwajcarią w dniu 26 czerwca 1922 r. 860
„ 602—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji układu między Polską a Szwajcarią w sprawie uregulowania płatności handlowych, podpisanego wraz z protokołem końcowym w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r. 860
„ 603—z dnia 2 lipca 1937 r. o likwidacji mienia opuszczonego 861
„ 604—z dnia 2 lipca 1937 r. w sprawie zmiany art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę 866
„ 605—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji podpisanego w Budapeszcie dnia 24 kwietnia 1936 r. III protokołu dodatkowego do konwencji handlowej, podpisanej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier w Budapeszcie dnia 26 marca 1925 r. 866
„ 606—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r. 867
„ 607—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r. 867
„ 608—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Irakiem w formie not, wymienionych w Bagdadzie dnia 6 marca 1937 r. 867
„ 609—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji podpisanego w Brukseli dnia 1 czerwca 1935 r. protokołu, dotyczącego zmian załącznika H do konwencji urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r. 868
„ 610—z dnia 3 lipca 1937 r. o ratyfikacji porozumienia Rzeczypospolitej Polskiej z Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r., w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych 868
„ 611—z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego 868

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz. 612—z dnia 25 czerwca 1937 r., w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień układu płatniczego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, podpisanego w Paryżu dnia 22 maja 1937 r. 870

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 613—Skarbu z dnia 30 czerwca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej wywozowej . . . 871
„ 614—Skarbu z dnia 2 lipca 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych 872
„ 615—Skarbu z dnia 12 lipca 1937 r. w sprawie utworzenia, zmiany uprawnień i zwinięcia niektórych urzędów celnych 872
„ 616—Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1937 r. Przepisy wykonawcze do prawa karnego skarbowego. 873

Poz. 617—Spraw Wewnętrznych z dnia 1 lipca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1937 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o granicach Państwa 879
„ 618—Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1937 r. w sprawie regulowania cen wytworów hutniczych na rynku krajowym 879

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE:

Poz. 619—z dnia 8 lipca 1937 r., w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego polsko-finlandzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 16 lipca 1936 r. 879

OBWIESZCZENIA URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

Poz. 620—z dnia 1 lipca 1937 r., w sprawie umorzenia 21 raty 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z r. 1926. 880
„ 621—z dnia 1 lipca 1937 r., w sprawie wylosowanych bonów funduszu inwestycyjnego 881
„ 622—z dnia 1 lipca 1937 r., w sprawie umorzonych obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej . . 881
„ 623—z dnia 1 lipca 1937 r., w sprawie umorzenia trzeciej raty 5% pożyczki konwersyjnej z roku 1924 . 881
„ 624—z dnia 2 lipca 1937 r. w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III 881

WYKŁADNIA USTAWY O OPŁATACH STEMPLOWYCH:

Poz. 625—Wykładnia Nr 496 do art. 142 i 160 u. o. s., ustalona przez Ministerstwo Skarbu 882

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 626—Sprostowanie błędu w okólniku L. D. I. 7231/2/37 z dnia 12 czerwca 1937 r. 882
„ 627—L. D. III. 9619/4/37 z dnia 9 lipca 1937 r., w sprawie przyjmowania papierów wartościowych przez zarządy gmin na poczet zaległości w podatku gruntowym 883
„ 628—L. D. IV. 14924/1/37 z dnia 8 lipca 1937 r., w sprawie laboratoryjnego ustalenia rzeczywistej zawartości alkoholu w wyrobach spirytusowych 883
„ 629—L. D. IV. 17887/2/37 z dnia 16 lipca 1937 r., w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy clenia narzędzi ręcznych i przyborów, przywożonych razem z maszynami i aparatami, objętymi grupami 67 i 68 t. c.) 884
„ 630—L. D. IV. 12631/3/37 z dnia 8 lipca 1937 r., w sprawie zwolnienia od należności celnych samochodów i motocykli, jako rzeczy przesiedlenia 884
„ 631—L. D. IV. 14545/3/37 z dnia 7 lipca 1937 r., w sprawie podawania numerów pozwoleń w pokwitowaniach częściowego uiszczenia należności celnych 884
„ 632—L. D. IV. 14692/3/37 z dnia 15 lipca 1937 r., w sprawie pobierania osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów 885
„ 633—L. D. IV. 15294/3/37 z dnia 12 lipca 1937 r., w sprawie wystawiania kwitów wywozowych . . . 886
„ 634—L. D. IV. 15893/3/37 z dnia 7 lipca 1937 r., w sprawie zarządzeń, dotyczących konwencji górnośląskiej 886
„ 635—L. D. IV. 16449/3/37 z dnia 5 lipca 1937 r., w sprawie postępowania urzędów celnych przy wywozie szmat 887
„ 636—L. D. IV. 16460/3/37 z dnia 12 lipca 1937 r., w w sprawie pasa granicznego dla ułatwień rzeczowych w małym ruchu granicznym na odcinku granicy polsko - niemieckiej w Województwie Śląskim . . 887
„ 637—Sprostowanie błędu w okólniku L. D. IV. 12990/2/37 z dnia 16 czerwca 1937 r. 887
„ 638—L. D. V. 5967/1/37 z dnia 9 lipca 1937 r., w sprawie wzorów ksiąg gospodarczych dla gospodarstw folwarcznych i gospodarstw włościańskich do 50 ha 887
„ 639—L. D. V. 22707/2/37 z dnia 12 lipca 1937 r., w sprawie opodatkowania spółdzielni podatkiem dochodowym 895
„ 640—L. D. V. 36720/4/37 z dnia 12 lipca 1937 r., w sprawie standartów mąki pszennej, żytniej i ziemniaczanej 896
„ 641—L. D. V. 44354/4/36 z dnia 7 lipca 1937 r., w sprawie zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego suszarni i międlarni lnu, utrzymywanych przez gospodarstwa rolne 897

OKÓLNIK GŁÓWNEJ KOMISJI KLASYFIKACYJNEJ:

Poz. 642—G. K. K. Nr 1628/R/5/37 z dnia 12 lipca 1937 r., w sprawie ustalenia listy rzeczoznawców dla klasyfikacji gruntów pod wodami 897

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat o stosowaniu zasad nowej pisowni 898
Wyciąg z Ceduły Urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie 898

OGŁOSZENIA.

598

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji porozumień w formie not, wymienionych w Paryżu dnia 17 i 18 marca 1937 r. oraz dnia 30 kwietnia 1937 r., o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji:

1) porozumienia w formie not, wymienionych w Paryżu dnia 17 i 18 marca 1937 r., o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu;

2) porozumienia w formie not, wymienionych w Paryżu dnia 30 kwietnia 1937 r., o przedłużeniu prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. i o zmianie art. 5 tego układu.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższych porozumień — Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 391).

599

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji protokółu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokołu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokółu dodatkowego — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 392).

600

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. umowy między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanej w Warszawie dnia 20 lutego 1937 r. umowy między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie przedłużenia umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej poręcza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższej umowy z dnia 20 lutego 1937 r. — Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 393).

601

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji podpisanego w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r. protokołu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej, zawartej między Polską a Szwajcarią w dniu 26 czerwca 1922 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r. protokołu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej, zawartej między Polską a Szwajcarią w dniu 26 czerwca 1922 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokołu dodatkowego — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 394).

602

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji układu między Polską a Szwajcarią w sprawie uregulowania płatności handlowych, podpisanego wraz z protokołem końcowym w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji układu między Polską a Szwajcarią w sprawie uregulowania płatności handlowych, podpisanego wraz z protokołem końcowym w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego układu — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 395).

603

USTAWA

z dnia 2 lipca 1937 r.

o likwidacji mienia opuszczonego.

Art. 1. (1) Znajdujące się na obszarach mocy obowiązującej kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego z 1825 r. oraz tomu X Zwodu praw mienie osób:

a) nieobecnych, których nieobecność w rozumieniu art. 36 i nast. kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego z 1825 r. rozpoczęła się przed dniem 1 stycznia 1922 r., chociażby osoby te zostały uznane przez sąd za zaginione i chociażby ich mieniem zarządzał kurator przez sąd wyznaczony,

b) zmarłych i uznanych za zmarłe, których mienie nie znajduje się w posiadaniu albo użytkowaniu choćby faktycznym spadkobierców lub ich prawnych następców, jeżeli śmierć, ustalona aktem zejścia, bądź orzeczeniem sądowym, nastąpiła przed dniem 1 stycznia 1922 r., a co do osób wymienionych w pkt a) — także po tej dacie —

ulega likwidacji stosownie do przepisów ustawy niniejszej.

(2) Mienie, wymienione w ust. (1), w dalszych przepisach ustawy zwane będzie mieniem opuszczonym.

Art. 2. (1) Niezwłocznie po wejściu w życie ustawy niniejszej wojewódzkie władze administracji ogólnej polecą zarządom gmin miejskich i wiejskich dokonać ogłoszeń treści przepisów, zawartych w art. 1, art. 3 ust. (1), art. 5, art. 6 ust. (1), art. 9 ust. (4), art. 14 ust. (1), art. 15 ust. (1) i (2), art. 16 ust. (1) i (2) oraz art. 21 ust. (1) w sposób, przyjęty zwyczajem miejscowym.

(2) Treść ogłoszeń ustalają wojewódzkie władze administracji ogólnej.

Art. 3. (1) Każdy, kto posiada mienie opuszczone lub zarządza takim mieniem, obowiązany jest zgłosić szczegółowe dane, dotyczące tego mienia, zarządowi gminy, na której obszarze znajduje się mienie. Zgłoszenia należy dokonać najpóźniej przed upływem trzech miesięcy, licząc od dnia ogłoszenia, przewidzianego w artykule poprzedzającym.

(2) Zarząd gminy, otrzymawszy zgłoszenie lub powziąwszy w inny sposób wiadomość o mieniu opuszczonym, przeprowadza niezwłocznie stosowne dochodzenie, ustalając przede wszystkim istnienie warunków, od których ustawa niniejsza uzależnia likwidację mienia opuszczonego, sporządza szczegółowy opis tego mienia i zebrane dane przesyła właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

(3) Przepisów ustępów poprzedzających nie stosuje się, jeżeli mieniem opuszczonym zarządza kurator lub opiekun przez sąd wyznaczony.

Art. 4. (1) W ciągu miesiąca od daty wejścia w życie ustawy niniejszej, kuratorzy i opiekunowie obowiązani są zgłosić za pośrednictwem prokuratorów właściwym wojewódzkim władzom administracji ogólnej szczegółowe dane, dotyczące mienia opuszczonego oraz osoby nieobecnej lub zaginionej.

(2) Jednocześnie kuratorzy i opiekunowie zawiadomią o dokonanych zgłoszeniach zarządy gmin, na których obszarze znajduje się mienie przez nich zarządzane.

Art. 5. (1) Od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej osoby, posiadające mienie opuszczone lub nim zarządzające, nie mogą bez zezwolenia sądu dokonywać czynności, przekraczających zwykły zarząd, chociażby z innego tytułu były uprawnione do wykonywania takich czynności; nie mogą być również ujawnione w wykazach hipotecznych czynności uprzednio zawarte, chyba że czynności te nie przekraczają zwykłego zarządu lub zostały dokonane za zezwoleniem sądu, albo że sąd zezwoli na ich ujawnienie.

(2) Z tym dniem nadzór nad mieniem opuszczonym, którym nie zarządza kurator ani opiekun, obejmują wojewódzkie władze administracji ogólnej.

Art. 6. (1) Po zbadaniu danych, przedstawionych przez kuratorów, opiekunów, zarządy gmin lub inne władze i osoby, i po przeprowadzeniu w razie potrzeby odpowiednich dochodzeń, wojewódzka władza administracji ogólnej przekaże zebrane dane właściwemu sądowi okręgowemu, w którego okręgu znajduje się mienie opuszczone, z wnioskiem o wszczęcie postępowania likwidacyjnego.

(2) Wojewódzka władza może zaniechać z ważnych powodów przekazania sprawy sądowi, w szczególności jeżeli ustali, że mienie opuszczone znajduje się w posiadaniu lub użytkowaniu choćby faktycznym osób, które byłyby spadkobiercami w razie śmierci nieobecnego, lub ich następców prawnych. Przepis ten nie dotyczy mienia, którym zarządza kurator lub opiekun (art. 4).

(3) Decyzja władzy wojewódzkiej o zaniechaniu przekazania sprawy sądowi powinna być ogłoszona w sposób, przewidziany w art. 2. Na żądanie osób interesowanych, zgłoszone w ciągu 6 miesięcy od daty ogłoszenia, władza wojewódzka przekaże sprawę sądowi, celem wszczęcia postępowania likwidacyjnego. Jeżeli takie żądanie nie będzie zgłoszone w przepisanym terminie, ustają co do tego mienia opu-

szczonego skutki ograniczające, przewidziane w ustawie niniejszej.

(4) Jeżeli mienie opuszczone znajduje się na obszarze dwóch lub więcej województw, właściwość wojewódzkiej władzy administracji ogólnej określi Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 7. (1) Sąd okręgowy rozpoznaje jednoosobowo sprawy likwidacyjne według przepisów o postępowaniu incydentalnym po wysłuchaniu wniosku prokuratora.

(2) Stronami w postępowaniu likwidacyjnym są: osoby, w których posiadaniu albo użytkowaniu choćby faktycznym znajduje się mienie opuszczone, osoby, które zgłosiły w sądzie roszczenia do mienia opuszczonego, oraz wierzyciele, którzy zgłosili w sądzie swe wierzytelności do zaspokojenia z tego mienia.

(3) Jeżeli dojdzie do wiadomości sądu, że którakolwiek z osób interesowanych w sprawie jest niezdolna do działań prawnych, albo że zmarła, a prawni jej następcy nie objęli spadku, nie są znani lub też przymiot ich nie będzie udowodniony, sąd wyznaczy z urzędu kuratora do reprezentowania jej praw i interesów.

(4) Jeżeli w toku postępowania likwidacyjnego zostały zakwestionowane prawa osoby, która ich nie zgłosiła w sądzie, sąd wezwie ją jako stronę na rozprawę, a w razie potrzeby wyznaczy dla niej z urzędu kuratora.

(5) Prokuratorowi i władzy administracji ogólnej służą w toku całego postępowania prawa strony.

Art. 8. (1) Po otrzymaniu wniosku wojewódzkiej władzy administracji ogólnej sąd okręgowy poweźmie na posiedzeniu niejawnym postanowienie co do wszczęcia postępowania likwidacyjnego.

(2) Jeżeli zachodzi obawa, że mienie opuszczone może w toku postępowania likwidacyjnego doznać pogorszenia, sąd może każdego czasu z urzędu albo na wniosek prokuratora lub strony, po wezwaniu posiadacza lub użytkownika choćby faktycznego do złożenia oświadczenia, wyznaczyć tymczasowego zarządcę mienia opuszczonego i zarządzić oddanie mu tegoż mienia.

(3) Sąd, który wyznaczył zarządcę tymczasowego, może każdego czasu, z urzędu lub na wniosek, zmienić poprzednie swoje postanowienie w tym względzie.

(4) Tymczasowy zarządca podlega nadzorowi wojewódzkiej władzy administracji ogólnej i obowiązany jest wpłacać do depozytu tej władzy dochód z opuszczonego mienia, pozostały po opłaceniu wydatków, związanych z zarządem mienia; wynagrodzenie zarządcy określa sąd na wniosek wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Art. 9. (1) O wszczęciu postępowania likwidacyjnego sąd zawiadomi wojewódzką władzę administracji ogólnej, która poda to postanowienie sądu do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Dzienniku Wojewódzkim oraz w czasopiśmie poczytnym w danej miejscowości.

(2) Ponadto wojewódzka władza administracji ogólnej zarządzi niezwłocznie ogłoszenie postanowienia o wszczęciu postępowania likwidacyjnego w sposób przyjęty zwyczajem miejscowym w gminie, na której obszarze znajduje się mienie podlegające likwidacji.

(3) Jeżeli w skład mienia opuszczonego wchodzą budynki mieszkalne, jeden egzemplarz ogłoszenia winien być umieszczony na tych budynkach.

(4) Ogłoszenia winny zawierać wezwanie osób, roszczących sobie prawa do mienia opuszczonego, oraz wierzycieli, by zgłosili swe roszczenia należycie uzasadnione do sądu okręgowego w terminie 6-miesięcznym od daty ogłoszenia w Dzienniku Wojewódzkim. W ogłoszeniach należy zaznaczyć, że jeżeli nieobecny, którego mienie ma być zlikwidowane, nie zgłosi się w terminie wskazanym w ogłoszeniu, może nastąpić uznanie go za zmarłego.

(5) Sąd uwzględni również zgłoszenia spóźnione, które wpłynęły przed wydaniem postanowienia, kończącego postępowanie, jeżeli uzna spóźnienie za usprawiedliwione.

Art. 10. (1) Jeżeli mienie opuszczone posiada założoną księgę hipoteczną, sąd zarządzi z urzędu wpisanie do tej księgi ostrzeżenia o wszczęciu postępowania likwidacyjnego.

(2) Wpisy te wolne są od opłat sądowych, opłaty zaś pisarza hipotecznego, należne z tego tytułu, obniża się o połowę.

(3) Pisarze hipoteczni po dokonaniu wpisu przesyłają rachunki należnych im opłat do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, która uiszcza te opłaty.

Art. 11. (1) Po upływie terminu, przewidzianego w art. 9 ust. (4), przewodniczący wyznaczy termin rozprawy likwidacyjnej.

(2) O terminie rozprawy przewodniczący zawiadomi prokuratora, wojewódzką władzę administracji ogólnej, osoby, które posiadały mienie opuszczone lub zarządzały nim w chwili wszczęcia postępowania likwidacyjnego, oraz wszystkie osoby, które zgłosiły swoje roszczenia lub wierzytelności do mienia opuszczonego.

(3) Przepisów art. 145 kodeksu postępowania cywilnego w postępowaniu przed sądem okręgowym nie stosuje się.

Art. 12. (1) Sąd powinien wysłuchać w miarę możności wszystkie osoby, interesowane w wyniku sprawy.

(2) Sąd przeprowadza z urzędu dochodzenia, jakie uzna za potrzebne, i zarządza takie postępowanie dowodowe, jakie uzna za wskazane. W tym zakresie nie jest związany wnioskami i oświadczeniami stron.

(3) Sąd może wydać postanowienie nie kończące postępowania także na posiedzeniu niejawnym.

(4) Postanowienia sądu, na które służy zażalenie, powinny być uzasadnione i doręczone z urzędu stronom. Postanowienie jednak, wydane na podstawie rozprawy, doręcza się z urzędu tylko prokuratorowi, wojewódzkiej władzy administracji ogólnej oraz stronom, nie wezwanym na rozprawę, jeżeli ich dotyczy. Co do doręczenia go innym stronom stosuje się przepisy art. 354 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 13. Sąd rozstrzyga w postępowaniu likwidacyjnym wszelkie zagadnienia prawne, związane z likwidacją mienia opuszczonego. W szczególności rozstrzyga, czy zachodzą warunki likwidacji oraz czy i w jakiej mierze są uzasadnione roszczenia, zgłoszone do tego mienia, oraz wierzytelności, zgłoszone do zaspokojenia z niego.

Art. 14. (1) Po zamknięciu rozprawy sąd orzeka bądź umorzenie postępowania likwidacyjnego, bądź przeniesienie własności mienia opuszczonego na Skarb Państwa lub związek samorządowy.

(2) Przeniesienie własności należy orzec:

a) co do mienia, znajdującego się w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej w posiadaniu związku samorządowego — na rzecz tego związku;

b) co do mienia, znajdującego się na obszarze mocy obowiązującej tomu X Zwodu praw—na rzecz gminy miejskiej, na której obszarze mienie się znajduje;

c) co do innego mienia — na rzecz Skarbu Państwa.

(3) Dla granic przeniesienia własności na rzecz związku samorządowego miarodajne są granice związku w dniu wydania orzeczenia.

(4) Prawomocne orzeczenie o przeniesieniu własności stanowi dla Skarbu Państwa i związków samorządowych tytuł własności do przejętego mienia.

Art. 15. (1) Jeżeli do mienia opuszczonego zgłosiły roszczenia osoby, które byłyby spadkobiercami w razie śmierci nieobecnego, lub jeżeli sąd ustalił, że mienie opuszczone znajduje się w posiadaniu albo użytkowaniu choćby faktycznym takich osób, a w obu tych przypadkach zachodzą określone w art. 46 i nast. kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego z 1825 r. warunki uznania nieobecnego za zmarłego, sąd wyda bez dokonywania ogłoszenia postanowienie o uznaniu nieobecnego za zmarłego i przyzna mienie opuszczone spadkobiercom.

(2) Jeżeli w przypadkach, określonych w ustępie poprzednim, brak warunków uznania nieobecnego za zmarłego, sąd przyzna posiadanie i użytkowanie mienia opuszczonego osobom, które byłyby spadkobiercami nieobecnego, gdyby zmarł on w dniu ogłoszenia o wszczęciu postępowania likwidacyjnego w Dzienniku Wojewódzkim (art. 9). Gdyby dla tego mienia opuszczonego był ustanowiony kurator, kuratela będzie uchylona z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o przyznaniu posiadania i użytkowania mienia opuszczonego.

(3) Zbycie mienia opuszczonego, przyznanego w posiadanie i użytkowanie, lub obciążenie hipoteczne może być dokonane jedynie za zezwoleniem sądu. Właściwy jest sąd grodzki miejsca położenia mienia.

(4) Przyznanie mienia opuszczonego (ust. (1)) lub posiadania i użytkowania jego (ust. (2)) nie pozbawia osób, które nie brały udziału w postępowaniu likwidacyjnym, możności dochodzenia drogą procesu praw do mienia, nie wyłączając praw, przewidzianych w ust. (2).

(5) Prawa posiadania i użytkowania mienia opuszczonego mogą być zbywane i przechodzą na spadkobierców uprawnionego.

(6) Osoby, którym zostało przyznane posiadanie i użytkowanie mienia opuszczonego, nabywają mienie na własność przez przedawnienie dziesięcioletnie. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia orzeczenia sądowego (ust. (1), (2) i (4)). Na żądanie osoby interesowanej sąd grodzki miejsca położenia mienia stwierdza nabycie prawa własności w drodze postępowania incydentalnego. Orzeczenie sądu stanowi tytuł do przepisania własności mienia w księdze hipotecznej.

Art. 16. (1) Orzekając przeniesienie własności, sąd orzeknie równocześnie o wysokości wierzytelności, jakie mają być zaspokojone z tego mienia.

(2) Wierzyciele, którzy nie zgłosili swych wierzytelności przed wydaniem orzeczenia o przeniesieniu własności lub zgłosili je dopiero po upływie terminu, przewidzianego w art. 9, i nie usprawiedliwili spóźnienia, a których wierzytelności nie były zabezpieczone hipotecznie, ani też nie były znane osobie, na której rzecz nastąpiło przeniesienie własności, nie mogą dochodzić swych roszczeń przeciwko Skarbowi Państwa, ani przeciwko związkom samorządowym z tytułu przeniesienia własności mienia opuszczonego na te osoby.

(3) Prawomocne orzeczenie o wysokości wierzytelności stanowi tytuł egzekucyjny także w stosunku do osoby, na której rzecz nastąpiło przeniesienie własności.

Art. 17. W postępowaniu likwidacyjnym służy zażalenie do sądu apelacyjnego jedynie na postanowienia co do wszczęcia postępowania likwidacyjnego, co do ustanowienia tymczasowego zarządcy mienia opuszczonego i na postanowienie kończące postępowanie.

Art. 18. (1) Sąd apelacyjny rozpoznaje sprawę w składzie trzech sędziów na posiedzeniu niejawnym, może jednak wyznaczyć rozprawę.

(2) Zażalenie może opierać się na nowych faktach i dowodach. Prokurator oraz strony mogą powołać nowe fakty i dowody również na rozprawie.

Art. 19. Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu sprawy nie jest związany podstawami i wnioskami kasacyjnymi, powołanymi przez strony.

Art. 20. (1) W toku postępowania likwidacyjnego przed sądem pobiera się wpis stały w wysokości 20 zł od podania o wszczęcie postępowania likwidacyjnego (art. 6 ust. (3)); ponadto pobiera się w tym postępowaniu opłatę od podań i załączników, opłatę kancelaryjną, opłatę za doręczenie i kaucję kasacyjną (art. 41 — 51 przepisów o kosztach sądowych, Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 93, poz. 837).

(2) Od zażalenia i skargi kasacyjnej pobiera się wpis stały w wysokości 20 zł.

(3) Koszty postępowania uiszcza tymczasowo Skarb Państwa, jeżeli zostały spowodowane czynnością sądu, dokonaną z urzędu lub na wniosek prokuratora albo wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

(4) Koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, jeżeli wnioskowi o wszczęcie postępowania likwidacyjnego, zgłoszonemu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej, odmówiono lub postępowanie umorzono. W innych przypadkach koszty postępowania oraz nieuiszczone opłaty za doręczenie będą pokryte z mienia opuszczonego z pierwszeństwem przed wszystkimi innymi wierzytelnościami, chyba, że koszty te zostały uiszczone przez stronę, na którą sąd włożył obowiązek ich zwrotu.

Art. 21. (1) Przepisy ustawy niniejszej stosuje się odpowiednio ze zmianami wskazanymi poniżej także do mienia nieruchomego osób, które w dniu ogłoszenia ustawy niniejszej nie mają na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznego miejsca zamieszkania i są obywatelami państwa, które nie uznaje lub po dniu 1 stycznia 1922 r. nie uznawało, choćby przejściowo prawa własności obywateli polskich do ziemi; nie dotyczy to przypadków, gdy osoby takie nabyły mienie jako cudzoziemcy na podstawie zezwolenia władzy polskiej.

(2) Co do takiego mienia sąd orzeknie przeniesienie własności na rzecz związków samorządowych lub Skarbu Państwa według przepisów art. 14. Osobom wyżej wymienionym sąd przyzna słuszne odszkodowanie z zastrzeżeniem ścisłej wzajemności w traktowaniu obywateli polskich przez państwo, którego obywatelami są te osoby. Sąd nie orzeka co do odszkodowania, jeżeli mienie jest nieruchomością ziemską, położoną poza granicami administracyjnymi miast, i zostaje przeniesione na własność Skarbu Państwa.

(3) Odszkodowanie przez sąd ustalone obciąża związek samorządowy lub Skarb Państwa według przepisów art. 22. 23 i 24.

(4) Odszkodowanie to wpłaca się do depozytu Ministerstwa Skarbu na rachunek osoby, której odszkodowanie przyznano; wydanie depozytu tej osobie może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu.

(5) Przepis ust. (4) stosuje się odpowiednio, gdy z mienia opuszczonego lub z mienia nieruchomego, określonego w ust. (1), albo z uzyskanej za nie ceny ma być zaspokojona wierzytelność pieniężna osoby, określonej w ust. (1).

(6) Jeżeli do mienia nieruchomego, określonego w ust. (1), zgłosili roszczenia obywatele polscy, którzy według polskiego prawa spadkowego byliby spadkobiercami w razie śmierci właściciela mienia w dniu ogłoszenia o wszczęciu postępowania likwidacyjnego w Dzienniku Wojewódzkim (art. 9), lub jeżeli sąd ustalił, że mienie znajduje się w posiadaniu albo użytkowaniu choćby faktycznym takich osób, sąd przyzna im posiadanie i użytkowanie tego mienia. Przepisy art. 15 ust. (2) — (6) stosuje się odpowiednio z tą zmianą, że właściciel może żądać zwrotu mienia tylko wówczas, gdy zamieszka na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i na tym obszarze będzie miał wyłączne miejsce zamieszkania.

(7) Spadkobranie co do tego mienia następuje również według polskiego prawa spadkowego.

Art. 22. (1) Każde mienie opuszczone, przejęte przez Skarb Państwa lub związki samorządowe, powinno być gospodarczo i rachunkowo wyodrębnione i zarządzane oddzielnie.

(2) Jednakże właściwa władza administracji rządowej lub samorządowej może zarządzić połączenie gospodarcze przejętego mienia z majątkiem Skarbu Państwa lub związku samorządowego, jeżeli uzna, że z mienia tego będą pokryte w zupełności koszty postępowania likwidacyjnego i oddzielnego zarządu, a Skarb Państwa lub związek samorządowy przyjął odpowiedzialność za zobowiązania przejętego mienia.

Art. 23. Odpowiedzialność Skarbu Państwa i związków samorządowych za zobowiązania przejętego mienia opuszczonego, zarządzanego oddzielnie, ogranicza się do odpowiedzialności z tego mienia, a w razie jego zbycia— do wysokości uzyskanej sumy pieniężnej po potrąceniu nakładów koniecznych i użytecznych.

Art. 24. (1) Nieruchomości, wchodzące w skład mienia opuszczonego, zarządzanego oddzielnie, można sprzedawać jedynie przez publiczną licytację.

(2) Decyzja właściwej władzy administracji rządowej lub samorządowej o sprzedaży nieruchomości podlega wykonaniu w drodze egzekucji sądowej, według przepisów postępowania cywilnego.

(3) Z osiągniętej ze sprzedaży ceny będą zaspokojone przede wszystkim koszty postępowania likwidacyjnego i oddzielnego zarządu mienia opuszczonego, następnie, stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego, należności, korzystające z pierwszeństwa przed wierzytelnościami i prawami, zabezpieczonymi hipotecznie, a wreszcie te wierzytelności i prawa wraz z objętymi wpisem przy kapitale odsetkami za ostatnie dwa lata przed licytacją i kosztami procesu w wysokości, nie przewyższającej dziesiątej części kapitału. Pozostałą

z podziału resztę ceny sąd przekaże na rachunek mienia opuszczonego tej władzy, na której wniosek nastąpiła sprzedaż.

Art. 25. (1) Sumy pieniężne, uzyskane z realizacji wierzytelności i ze sprzedaży majątku ruchomego mienia opuszczonego, zarządzanego oddzielnie, łącznie z sumami przekazanymi przez sąd, zostaną przeznaczone na spłatę wierzytelności niezaspokojonych, według przepisów art. 24 ust. (3).

(2) Szczegółowe przepisy o podziale sum pieniężnych, uzyskanych w myśl ust. (1), o kolejności zaspokojenia wierzycieli i o środkach odwoławczych w postępowaniu podziałowym wyda w drodze rozporządzenia Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 26. (1) Nieruchomości ziemskie, położone poza granicami administracyjnymi miast, przejęte na własność Skarbu Państwa na podstawie ustawy niniejszej, przeznacza się na cele wskazane w ustawie z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1) i ustawie z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 4, poz. 18). Obszary leśne przekazane będą administracji lasów państwowych.

(2) Do nieruchomości, wymienionych w ust. (1), nie stosuje się przepisów art. 22 — 24. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za zobowiązania tych nieruchomości ogranicza się do wysokości szacunku, sporządzonego w czasie przejęcia nieruchomości z zastosowaniem przepisów o szacowaniu nieruchomości przymusowo wykupywanych na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej. Przepisy o wypłacie wynagrodzenia za nieruchomości przymusowo wykupione na cele reformy rolnej, nie wyłączając art. 37 wymienionej ustawy, stosuje się odpowiednio.

Art. 27. (1) Jeżeli umowa, dotycząca mienia opuszczonego, zawarta po dniu 1 stycznia 1922 r. z oczywistą dla tego mienia szkodą, zobowiązuje Skarb Państwa lub związek samorządowy z tytułu przejęcia mienia do świadczeń wzajemnych, Skarb Państwa lub związek samorządowy mogą odstąpić od umowy przed upływem umówionego czasu i bez zachowania terminu wypowiedzenia.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego nie narusza praw następców szczególnych osoby, która odniosła korzyść z czynności, jeżeli następca nabył prawo w dobrej wierze i pod tytułem obciążliwym.

Art. 28. (1) Bieg przedawnienia nabywczego, dotyczącego mienia opuszczonego, ulega przerwaniu z mocy samego prawa z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej.

(2) Osoby, które objęły mienie opuszczone w charakterze kuratora lub opiekuna, lecz następnie zaniechały przedstawiania sprawozdań i rachunków, nie mogą powoływać się na przedawnienie nabywcze.

Art. 29. (1) Jeżeli prawo posiadania i użytkowania mienia opuszczonego przeszło drogą spadku lub darowizny (art. 15 ust. (5); art. 21 ust. (6) zdanie ostatnie), to stopę podatku spadkowego bądź podatku od darowizn oznacza się według stosunku posiadacza dotychczasowego do posiadacza nowego.

(2) Nabycie mienia opuszczonego na własność, przewidziane w art. 15 ust. (6), bądź w art. 21 ust. (6) (zdaniu drugim), podlega podatkowi spadkowemu, o ile wiąże się z orzeczeniem przyznającym posiadanie i użytkowanie (art. 15 ust. (2); art. 21 ust. (6) zdanie pierwsze). Stopę tego podatku oznacza się w zasadzie według stosunku nabywcy do nieobecnego. Jeżeli własność przeszła na osobę, która nabyła prawo posiadania i użytkowania drogą spadku lub darowizny (ust. (1)), to stopę oznacza się według stosunku nabywcy do posiadacza poprzedniego, a od kwoty w ten sposób obliczonej potrąca się podatek wymierzony nabywcy w myśl ust. (1).

(3) Orzeczenie sądu, stwierdzające nabycie prawa własności (art. 15 ust. (6)), nie podlega opłacie stemplowej, o ile wiąże się z orzeczeniem, przyznającym posiadanie i użytkowanie (art. 15 ust. (2); art. 21 ust. (6) zdanie pierwsze).

Art. 30. Kto nie wykona obowiązku, przewidzianego w art. 3 ust. (1) lub w art. 4, — podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 złotych.

Art. 31. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 32. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 lipca 1937 r. Nr 52, poz. 405).

604

USTAWA

z dnia 2 lipca 1937 r.

w sprawie zmiany art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę.

Art. 1. Art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 245) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 2. (1) Do dnia 1 lipca 1940 r. nie można żądać wypłaty pożyczek (zaliczek) pod zastaw polis i wykupów oraz wszczynać postępowania sądowego lub egzekucyjnego w poszukiwaniu tych należności; postępowanie wszczęte wcześniej zawiesza się z mocy prawa.

(2) Jeżeli ubezpieczający płacił składkę niższą od tej, która odpowiadałaby według ustalonych przez Ministra Skarbu podstaw technicznych świadczeniom zakładu, kurator obniży świadczenia do zakresu, odpowiadającego w myśl tych podstaw technicznych wysokości płaconej składki.

(3) Wszystkie świadczenia zakładu z tytułu umów ubezpieczenia redukuje się — niezależnie od obniżki, dokonanej na podstawie ust. (2)— o 25%. Jeżeli świadczenie zostało częściowo wypłacone przed dniem wejścia w życie ustawy niniejszej, redukcji podlega jedynie część niewypłacona. W tym samym stosunku, jak świadczenia zakładu, redukuje się również składki ubezpieczeniowe, należne od dnia 1 maja 1936 r.

(4) Zakład ubezpieczeń nie może korzystać z praw do odstąpienia od umowy lub jej rozwiązania (wypowiedzenia z natychmiastowym skutkiem), przewidzianych na wypadek niepłacenia przez ubezpieczającego składek w terminie, jeżeli zaległość dotyczy składek, należnych za okres od dnia 1 maja 1936 r. do dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, a ubezpieczający całą zaległość uiści w ciągu trzech miesięcy od pisemnego wezwania go przez kuratora do jej uiszczenia."

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 lipca 1937 r. Nr 52, poz. 407).

605

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji podpisanego w Budapeszcie dnia 24 kwietnia 1936 r. III protokołu dodatkowego do konwencji handlowej, podpisanej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier w Budapeszcie dnia 26 marca 1925 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego w Budapeszcie dnia 24 kwietnia 1936 r. III protokołu dodatkowego do konwencji handlowej, podpisanej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier w Budapeszcie dnia 26 marca 1925 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokołu dodatkowego — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1937 r. Nr 53, poz. 413).

606

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 18 lutego 1937 r. protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokołu dodatkowego — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1937 r. Nr 53, poz. 414).

607

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji protokółu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokółu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokółu taryfowego — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1937 r. Nr 53, poz. 415).

608

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Irakiem w formie not, wymienionych w Bagdadzie dnia 6 marca 1937 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Irakiem w formie not, wymienionych w Bagdadzie dnia 6 marca 1937 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1937 r. Nr 53, poz. 416).

609

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji podpisanego w Brukseli dnia 1 czerwca 1935 r. protokołu, dotyczącego zmian załącznika H do konwencji urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego w Brukseli dnia 1 czerwca 1935 r. protokołu, dotyczącego zmian załącznika H do konwencji urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokołu — Ministrom Skarbu i Komunikacji w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1937 r. Nr 53, poz. 417).

610

USTAWA

z dnia 3 lipca 1937 r.

o ratyfikacji porozumienia Rzeczypospolitej Polskiej z Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r., w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia Rzeczypospolitej Polskiej z Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r., w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1937 r. Nr 53, poz. 418).

611

USTAWA

z dnia 12 czerwca 1937 r.

o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego.

Art. 1. (1) Włącza się do obszaru województwa pomorskiego:

1) z województwa poznańskiego powiaty: bydgoski, bydgoski miejski, inowrocławski, inowrocławski miejski, szubiński, wyrzysk, oraz gminy Chełmce, Kruszwica wieś i Kruszwica miasto powiatu mogileńskiego;

2) z województwa warszawskiego powiaty: lipnowski, nieszawski, rypiński i włocławski.

(2) Włącza się do obszaru województwa poznańskiego z województwa łódzkiego powiaty: kaliski, kolski, koniński i turecki.

(3) Włącza się do obszaru województwa warszawskiego z województwa pomorskiego powiat działdowski.

Art. 2. (1) Zmiany w podziale administracyjnym, określone w art. 1, nie powodują — z zastrzeżeniem przepisów, zawartych w ust. (2)—(7)—na obszarze przyłączonych powiatów zmiany przepisów prawnych, obowiązujących w tych powiatach w dniu 31 marca 1938 r.

(2) Na obszarze powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2):

1) tracą moc przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 czerwca 1924 r. w sprawie wykonania opieki społecznej nad obywatelami polskimi, którzy

w żadnej gminie Rzeczypospolitej Polskiej nie mają prawa do opieki trwałej, oraz ponoszenia wynikających stąd kosztów (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 576); obowiązek pokrywania kosztów tej opieki będzie obciążał krajowe związki wspierania ubogich;

2) tracą moc nieuchylone dotychczas przepisy dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. Nr 11, poz. 127), a zamiast nich wprowadza się nieuchylone dotychczas przepisy:

a) dekretu Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. Nr 29, str. 148), zmienionego ustawą z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 586),

b) rozporządzenia Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 r. o obowiązku zgłaszania zapotrzebowania wszelkiej kategorii pracowników (Tyg. Urz. Nr 25, str. 131),

c) rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 14 października 1921 r. o państwwoych urzędach pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 687);

3) wprowadza się przepisy rozdziału 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (Zb. ust. prusk. str, 159) wraz z późniejszymi zmianami oraz przepisy art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6), zezwalające na pobór dodatków komunalnych od tego podatku.

(3) Na obszarze powiatu działdowskiego:

1) budowa i utrzymanie dróg wojewódzkch oraz ponoszenie związanych z tym kosztów należy do powiatowego związku samorządowego;

2) tracą moc przepisy rozdziału 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (Zb. ust. prusk. str. 159) wraz z późniejszymi zmianami;

3) tracą moc obowiązujące obecnie w tym powiecie przepisy w zakresie opieki społecznej i pokrywania kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych, a zamiast nich wprowadza się przepisy, obowiązujące obecnie w tym zakresie na obszarze województwa warszawskiego;

4) tracą moc nieuchylone dotychczas przepisy, wymienione w ust. (2) pkt (2) lit. a), b) i c), a zamiast niech wprowadza się nieuchylone dotychczas przepisy dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 stycznia 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 11, poz. 127).

(4) Na obszarze powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt (2) i ust. (2), tracą moc obowiązujące obecnie w tych powiatach przepisy w zakresie rozstrzygania sporów w sprawach ubezpieczeń społecznych, a zamiast nich wprowadza się przepisy, obowiązujące obecnie w tym zakresie na dotychczasowym obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

(5) Ilekroć z przepisów, obowiązujących w myśl artykułu niniejszego, wynika właściwość wojewódzkich sądów administracyjnych, rozumie się co do powiatu działdowskiego — wojewódzki sąd administracyjny w Toruniu, a co do powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2) — właściwe wojewódzkie sądy administracyjne.

(6) Na dotychczasowym obszarze województwa poznańskiego tracą moc przepisy art. V ilt. A ustawy z dnia 19 maja 1889 r. o ogólnej administracji kraju i właściwości władz administracyjnych i administracyjno - sądowych prowincji poznańskiej (Zb. ust. prusk. str. 108) oraz rozporządzenie królewskie z dnia 5 listopada 1889 r., dotyczące administracji prowincjonalno-stnowego związku prowincji poznańskiej (Zb. ust. prusk. str. 177). Na obszar powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 1 i 2), oraz na obszar województwa poznańskiego, ustalony w myśl przepisów art. 1, rozciąga się przepisy ordynacji krajowej wraz z późniejszymi zmianami, obowiązujące na obszarze województwa pomorskiego. Jednocześnie tracą moc przepisy tej ordynacji na obszarze powiatu działdowskiego.

(7) Rada Ministrów, w związku z przepisami ustępów poprzedzających, władna jest wydawać w drodze rozporządzeń odpowiednie przepisy wprowadzające, uzgadniające i przejściowe.

Art. 3. Skreśla się wyrazy: „na obszarze b. zaboru austriackiego i rosyjskiego" w art. 3 ustawy z dnia 22 kwietnia 1926 r. w sprawie przyłączania gmin wiejskich, wchodzących w skład powiatu jednego województwa, do przyległego powiatu województwa drugiego (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 269).

Art. 4. Minister Spraw Wewnętrznych powoła Komisję dla przeprowadzenia rozliczenia co do obiektów majątkowych, będących własnością związków samorządowych i międzykomunalnych. Decyzje Komisji będą ostatecznymi w administracyjnym toku instancji.

Art. 5. Samorządy terytorialne i gospodarcze wchodzą we wszelkie prawa i obowiązki w stosunku do pracowników, przejętych na skutek zmiany granic, dokonanych niniejszą ustawą.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym właściwym ministrom, stosownie do zakresu ich działania.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 czerwca 1937 r. Nr 46, poz. 350).

612

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 czerwca 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień układu płatniczego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, podpisanego w Paryżu dnia 22 maja 1937 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia układu płatniczego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, podpisanego w Paryżu dnia 22 maja 1937 r.

(2) Tekst wspomnianego układu zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 czerwca 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 lipca 1937 r. Nr 50, poz. 386).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1937 r. poz. 612).

Przekład.

UKŁAD PŁATNICZY.

I. Płatności handlowe.

Rząd polski zapewnia, iż na wszystkie sumy należne za przywóz towarów francuskich dokonany w warunkach przewidzianych przez Traktat Handlowy i różne porozumienia podpisane w dniu dzisiejszym wydawane będą bezzwłocznie zezwolenia transferowe.

Wartość wywozu francuskiego do Polski ustalona zostaje na 80% wartości wywozu polskiego do Francji liczonego według danych polskiej statystyki wywozowej.

Utrzymanie tego stosunku w praktyce zapewni specjalna Komisja złożona z delegatów obu Rządów, która orzekać będzie ewentualnie o poprawkach, mających być dokonanymi w każdym kwartale, biorąc pod uwagę wyniki uzyskane w ciągu kwartału poprzedniego.

II. Płatności finansowe.

A — Rządy polski i francuski, po wzięciu pod uwagę elementów polsko - francuskiego bilansu płatniczego w roku bieżącym — tak, jak można je przewidzieć obecnie, — a zwłaszcza faktu, iż na skutek układów zawartych w 1936 r. pomiędzy obu krajami zostaną w ciągu 1937 r. postawione do dyspozycji Polski i zarezerwowane dla transferu wierzytelności francuskich znaczne sumy, stwierdziły, iż w tych warunkach płatności bieżące i normalne będą mogły być zapewnione w całej ich rozciągłości.

W wyniku tego Rząd polski udzieli w 1937 r. zezwoleń potrzebnych dla transferu tych bieżących francuskich wierzytelności finansowych wobec Polski, które były lub będą przedmiotem podań o transfer po dniu 10 lipca 1936 r.

W szczególności Rząd polski udzieli wspomnianych zezwoleń spółkom lub firmom francuskim albo spółkom lub firmom polskim kontrolowanym przez kapitały francuskie, wykonywającym przemysł lub handel w Polsce, celem transferu z Polski sum potrzebnych im dla dokonania we Francji ich płatności bieżących, a mianowicie płatności ich dywidend, kuponów obligacji lub akcji, procentów i amortyzacji pożyczek, normalnych procentów od wszystkich innych długów finansowych, jak również sum potrzebnych na pokrycie normalnych kosztów ich central we Francji.

Niezależnie od tego francuski personel, pracujący we wspomnianych przedsiębiorstwach, będzie miał prawo do transferu do Francji 50% swych poborów.

Zezwolone w ten sposób transfery odbywać się będą pod kontrolą właściwych władz polskich.

B — Przy uwzględnieniu swoich możliwości Rząd polski zapewni stopniowe regulowanie tych wierzytelności francuskich wobec Polski, co do których niezaspokojone dotychczas podania o transfer przedstawione zostały przed dniem 10 lipca 1936 r. (i które z tego powodu

podpadają pod artykuł 16 Konwencji z dnia 9 grudnia 1924 r.).

C — Obie Wysokie Układające się Strony zgodne są co do tego, by uznać, że stosowanie postanowień niniejszych nie powinno spowodować ucieczki kapitałów zaangażowanych na rynku polskim.

Postanowienia ogólne.

Układ niniejszy zawarty jest na rok 1937.

Nie mniej jednak, jeżeli w toku wykonywania niniejszego Układu na skutek zarządzeń przedsięwziętych przez jedną z Układających się Stron, lub na skutek istotnej zmiany sytuacji jedna z Wysokich Układających się Stron uznałaby, że nowa sytuacja nie pozwala na wykonywanie Układu, będzie ona mogła wypowiedzieć go na 15 dni naprzód.

Sporządzono w Paryżu, w podwójnym egzemplarzu, dnia 22 maja 1937 r.

J. Łukasiewicz *Ivon Delbos*
Antoni Roman *Paul Bastid*

613

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. „b" rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. W taryfie celnej wywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873), w brzmieniu rozporządzenia z dnia 3 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332), wprowadza się zmiany następujące:

1) Pozycja 15 otrzymuje brzmienie następujące:

„15. Drewno olszowe okrągłe o średnicy 20 cm i wyżej, mierzonej w grubszym końcu bez kory i o długości od 1 metra wzwyż . . . . . zł 1.20 od 100 kg".

2) Tytuł grupy III otrzymuje brzmienie następujące:

„Zwierzęta, ptactwo, wytwory hodowli, mięso, grzyby i przetwory spożywcze".

3) Ustanawia się nowe pozycje 31-b, 31-c i 31-d w brzmieniu:

„31-b. Grzyby jadalne:
1. suszone . . . . . zł 1.000 od 100 kg
2. solone, marynowane — we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . . . zł 200 od 100 kg

31-c. Konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . zł 100 od 100 kg

31-d. Ogórki, z wyjątkiem świeżych, we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . zł 30 od 100 kg".

4) Uwaga 2 do grupy III otrzymuje brzmienie następujące:

„2. Towary, objęte pozycjami 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 31a, 31b, 31c, 31d oraz naturalne masło krowie (poz. 31), — wywożone za zaświadczeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu bez cła".

5) W uwadze 3 do grupy III dodaje się nowe punkty i, j, k, l w brzmieniu:

„i) grzyby jadalne suszone . . . . 1 kg bez cła
j) grzyby solone, marynowane — we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . . . . 5 kg bez cła
k) konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . . . . 5 kg bez cła
l) ogórki, z wyjątkiem świeżych, we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . . . . 10 kg bez cła".

6) W uwadze 4 do grupy III dodaje się nowe punkty e, f, g, h, w brzmieniu:

„e) grzyby jadalne suszone . . . . 1 kg bez cła
f) grzyby solone, marynowane — we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . . . . . . 5 kg bez cła
g) konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem 5 kg bez cła
h) ogórki, z wyjątkiem świeżych, we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem . . . . . 10 kg bez cła".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 10 dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 397).

614
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 2 lipca 1937 r.
w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych.

Na podstawie art. 57 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 387) wprowadza się zmiany następujące:

1) W paragrafie 11 ustęp 1) otrzymuje brzmienie:

„1) książeczki z przepustkami granicznymi i tryptyki mogą być wystawiane na okres czasu do jednego roku i uprawniają do wielokrotnego wjazdu i wyjazdu przez dowolny urząd celny w okresie ich ważności. Ministerstwo Skarbu może zezwolić na wystawianie tryptyków z ograniczeniem ilości przejazdów przez granicę celną".

2) W paragrafie 16 ustępy 1) i 2) otrzymują brzmienie:

„1) W razie wywozu za granicę samochodów i motocykli po upływie terminu ważności książeczek z przepustkami granicznymi lub tryptyków (§ 11 ust. 1) i 2)) urząd celny wyjściowy pobiera opłatę w wysokości 1 zł za każdy dzień opóźnienia; na wpłacone kwoty urząd celny wydaje pokwitowanie na ogólnych zasadach. Jeżeli podróżny odmówi uiszczenia tej opłaty, ściąga się ją od klubu poręczającego."

„2) Postanowienie ust. 1) nie będzie stosowane, jeżeli opóźnienie wywozu za granicę środków przewozowych wprowadzonych za przepustkami granicznymi i tryptykami nie przekroczy 30 dni od upływu terminu ważności tych dokumentów."

§ 2. Nieuiszczone dotychczas opłaty za opóźnienie wyjazdu samochodów i motocykli, obliczone według normy ustalonej w ust. 1) § 16 w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych, mogą być przez Ministerstwo Skarbu obniżone do normy ustalonej w ust. 1) § 16 w brzmieniu rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 lipca 1937 r. Nr 52, poz. 410).

615
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 12 lipca 1937 r.
w sprawie utworzenia, zmiany uprawnień i zwinięcia niektórych urzędów celnych.

Na podstawie art. 8 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. 1) W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach ustanawia się w niżej wskazanych terminach następujące graniczne kolejowe urzędy celne:

a) z dniem 16 lipca 1937 r. — Urząd Celny w Rojcy,
b) z dniem 16 lipca 1937 r. — Urząd Celny w Strzybnicy,
c) z dniem 1 października 1937 r. — Urząd Celny w Olzie,
d) z dniem 1 października 1937 r.—Urząd Celny w Rudzie Śląskiej.

2) Utworzonym w myśl ust. 1) urzędom celnym nadaje się następujące uprawnienia:

a) Urzędowi Celnemu w Rojcy — uprawnienia urzędu celnego pierwszej klasy

w zakresie odprawy celnej podróżnych i ich bagażu,

b) Urzędom Celnym: w Strzybnicy, Olzie i Rudzie Śląskiej — uprawnienia urzędów celnych pierwszej klasy w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej.

§ 2. Istniejącym w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach Urzędom Celnym: w Makoszowach, Pawonkowie (Kolejowy), Łagiewnikach Wschód i Radzionkowie Wiktorze nadaje się z dniem 16 lipca 1937 r. następujące uprawnienia:

a) Urzędowi Celnemu w Makoszowach — uprawnienia urzędu celnego I kl. w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej w ruchu kolejowym i uprawnienia urzędu celnego II kl. w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej w ruchu kołowym,

b) Urzędowi Celnemu Kolejowemu w Pawonkowie — uprawnienia urzędu celnego I kl. w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej w ruchu kolejowym,

c) Urzędowi Celnemu w Łagiewnikach Wschód — uprawnienia urzędu celnego I kl. w zakresie odprawy celnej towarowej w ruchu kolejowym na linii wąskotorowej Pole Północne — Rossberg oraz uprawnienia urzędu celnego II kl. w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej w ruchu kołowym i tramwajowym,

d) Urzędowi celnemu w Radzionkowie Wiktorze — uprawnienia urzędu celnego I kl. w zakresie odprawy celnej towarowej w ruchu kolejowym na linii wąskotorowej Sucha Góra — Beuthen Nord oraz uprawnienia urzędu celnego II kl. w zakresie odprawy celnej osobowej i towarowej w ruchu kołowym.

§ 3. 1) W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach znosi się następujące urzędy celne:

a) z dniem 15 lipca 1937 r. — Urzędy Celne: w Bobrku, Brynku, Bytomiu - Dąbrowie (Stadtwald), Karfiu (Karb), Rozbarku, Sośnicy i Wolfgangu oraz

b) z dniem 30 września 1937 r. — Urzędy Celne: w Chałupkach i Zabrzu (Hindenburg).

2) Likwidację urzędów celnych, wymienionych w ust. 1), porucza się:

a) likwidację Urzędu Celnego w Bobrku— Urzędowi Celnemu w Chebziu,

b) likwidację Urzędów Celnych w Bytomiu - Dąbrowie (Stadtwald) i Karfiu (Karb) — Urzędowi Celnemu w Rojcy,

c) likwidację Urzędu Celnego w Wolfgangu — Urzędowi Celnemu w Rudzie — Południe,

d) likwidację Urzędu Celnego w Brynku— Urzędowi Celnemu w Strzybnicy,

e) likwidację Urzędu Celnego w Rozbarku — Urzędowi Celnemu w Łagiewnikach Wschód.

f) likwidację Urzędu Celnego w Sośnicy— Urzędowi Celnemu w Makoszowach,

g) likwidację Urzędu Celnego w Chałupkach (Annaberg) — Urzędowi Celnemu w Olzie,

h) likwidację Urzędu Celnego w Zabrzu (Hindenburg) — Urzędowi Celnemu w Rudzie Śląskiej.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 lipca 1937 r. Nr 52, poz. 411).

616

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 lipca 1937 r.

Przepisy wykonawcze do prawa karnego skarbowego.

Na podstawie art. 220, 224 § 2, art. 229 § 1, art. 238 § 3, art. 240, 247 § 3, art. 275 § 2, art. 291 § 2, art. 331 § 2 i art. 355 prawa karnego skarbowego zarządza się co następuje:

Przepis ogólny.

§ 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu:

a) artykuły i z nimi połączone paragrafy bez bliższego oznaczenia — odnoszą się do prawa karnego skarbowego z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581);

b) paragrafy samoistne bez bliższego oznaczenia — odnoszą się do przepisów rozporządzenia niniejszego.

Władze orzekające.

§ 2. Władzami I instancji, uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 218 § 1, są:

a) urzędy celne upoważnione osobnym zarządzeniem Ministra Skarbu — co do przestępstw określonych w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych — co do pozostałych przestępstw.

§ 3. Władzami II instancji, uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 219, są:

a) dyrekcje ceł — co do przestępstw określonych w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) izby skarbowe, a w województwie śląskim — Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) — co do pozostałych przestępstw.

§ 4. Do wydawania zarządzeń przewidzianych w art. 224 § 1 upoważnia się władzę skarbową bezpośrednio wyższą.

Przekazanie sprawy innej władzy skarbowej może nastąpić zwłaszcza wówczas, gdy wpłynie to na ograniczenie kosztów postępowania lub na ułatwienie stawiennictwa stronom i świadkom.

§ 5. Właściwe władze skarbowe I i II instancji mogą, bez zezwolenia Ministra Skarbu, umarzać sprawy o przestępstwa małej wagi toczące się w postępowaniu przeciw nieobecnym (art. 275 § 2).

§ 6. Przestępstwo jest małej wagi (art. 275), gdy naraziło Skarb Państwa na nieznaczne szkody, a przeprowadzenie całego postępowania do końca wymagałoby niewspółmiernych kosztów i zbyt długiego czasu.

Występki, popełnione w okolicznościach określonych w art. 24, nie mogą być uznane za występki małej wagi.

W razie wątpliwości, czy przestępstwo jest małej wagi, władze skarbowe II instancji przedstawiają sprawę Ministrowi Skarbu.

§ 7. Zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary przy dobrowolnym poddaniu się karze (art. 285) wymaga:

a) w sprawach określonych w art. 218 § 1 pkt b) — zezwolenia władz skarbowych II instancji wymienionych w § 3;

b) w sprawach określonych w art. 219 pkt a), b) — zezwolenia Ministra Skarbu.

§ 8. Do umorzenia dochodzenia lub zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze w sprawach, należących do właściwości sądu (art. 272 i 282), uprawnione są władze skarbowe II instancji wymienione w § 3.

W razie umorzenia przez władze skarbowe dochodzenia w sprawach należących do właściwości sądu, władze te wydają rozstrzygnięcia co do zajętych dowodów i przedmiotów występku skarbowego wtedy tylko, jeżeli prokurator w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia go o umorzeniu nie zażąda akt sprawy w celu wszczęcia postępowania sądowego (art. 272 § 2).

§ 9. Wydawanie postanowień w toku dochodzenia w sprawach wymienionych w art. 219 pkt b) należy do władz skarbowych II instancji, w pozostałych zaś sprawach — do władz skarbowych I instancji uprawnionych do orzecznictwa.

Dochodzenie.

§ 10. Dochodzenie prowadzi właściwa władza skarbowa I instancji uprawniona do orzecznictwa oraz właściwe organa wykonawcze władz skarbowych.

W sprawach o przestępstwa, określone w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202, dochodzenie prowadzą także urzędy celne nieuprawnione do orzecznictwa.

§ 11. Organami wykonawczymi władz skarbowych działającymi na terenie całego Państwa są:

a) Straż Graniczna — w sprawach o przestępstwa określone w art. 44 — 54, 200 — 202 oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) Kontrola Skarbowa i Ochrona Skarbowa — w sprawach o pozostałe przestępstwa.

§ 12. W obrębie pasa granicznego województwa białostockiego i wileńskiego organem wykonawczym władz skarbowych we wszystkich sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym jest nadto Korpus Ochrony Pogranicza.

§ 13. Jeżeli władza lub organ wykonawczy dowie się o przestępstwie, należącym do jego właściwości, to wszczyna i prowadzi dochodzenie. O wszczęciu dochodzenia należy bezzwłocznie zawiadomić właściwą władzę skarbową I instancji uprawnioną do orzecznictwa, która może objąć dochodzenie.

Zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia nie przerywa czynności dochodźczych.

§ 14. Jeżeli po otrzymaniu zawiadomienia (§ 13) władza skarbowa nie obejmie dochodzenia, należy dochodzenie ukończyć i następnie przekazać jej akta sprawy.

W razie objęcia dochodzenia przez władzę skarbową, należy niezwłocznie przekazać jej akta sprawy i wykonać zlecone czynności.

Objęcie dochodzenia przez władze skarbowe uprawnione do orzecznictwa wyłącza właściwość urzędów celnych nieuprawnionych do

orzecznictwa oraz organów wykonawczych władz skarbowych.

§ 15. Jeżeli władza lub organ wykonawczy dowie się o przestępstwie skarbowym, nie należącym do jego właściwości, to niezwłocznie zawiadamia o tym właściwą władzę skarbową I instancji uprawnioną do orzecznictwa, a gdy zwłoka groziłaby zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa — zabezpiecza te ślady i dowody oraz dokonywa niezbędnych czynności dochodźczych.

§ 16. Jeżeli w toku dochodzenia prowadzonego przez właściwą władzę lub właściwy organ wykonawczy zostanie wykryte przestępstwo skarbowe nie należące do ich właściwości, to oprócz czynności wymienionych w § 15 należy sporządzić protokół karny lub doniesienie karne (art. 259, 260).

§ 17. Zadaniem dochodzenia jest:

a) wyjaśnienie, czy istotnie popełniono przestępstwo;

b) wykrycie sprawcy przestępstwa;

c) wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy;

d) zebranie niezbędnych informacji co do osoby oskarżonego, a w miarę potrzeby i co do osoby odpowiedzialnej posiłkowo (art. 30) lub zastępczo (art. 34), tudzież co do stanu majątkowego tych osób;

e) utrwalenie dowodów przestępstwa;

f) zabezpieczenie grzywien i innych świadczeń pieniężnych.

§ 18. Władze skarbowe i organa wykonawcze władz skarbowych, właściwe do prowadzenia dochodzenia, mają prawo wzywać osoby do stawienia się z oznajmieniem skutków nieusprawiedliwionego niestawiennictwa (art. 261 § 2, 264, 266 § 3).

§ 19. Sprowadzenie nie stawającego zarządza właściwa władza skarbowa I instancji, uprawniona do orzecznictwa, z własnej inicjatywy, albo na wniosek urzędu lub organu wykonawczego, który prowadzi dochodzenie. Przepisu tego nie stosuje się do interwenienta.

§ 20. Jeżeli z oskarżonym spisano protokół karny (art. 259, 260), a sprawa toczy się o przestępstwo określone w art. 263 § 1, to prowadzenie dalszego dochodzenia, a zwłaszcza wzywanie osób do przesłuchania, zależy od swobodnego uznania właściwej władzy orzekającej I instancji. W sprawach o pozostałe przestępstwa, zbadanie w toku dochodzenia oskarżonego, a w miarę potrzeby i innych osób, jest obowiązkowe.

§ 21. Oskarżonemu należy wyjaśnić przed przesłuchaniem, jakie przestępstwo mu zarzucono.

Odpowiedzialnemu posiłkowo lub zastępczo należy wyjaśnić okoliczności, uzasadniające jego odpowiedzialność majątkową lub zastępczą.

Co do każdego oskarżonego i odpowiedzialnego zbiera się dane dotyczące jego osoby, w szczególności — jego wieku, stosunków rodzinnych i majątkowych.

§ 22. Jeżeli zachodzi potrzeba utrwalenia śladów lub dowodów przestępstwa, należy z przebiegu czynności przedsiębranych w toku dochodzenia sporządzać protokoły.

Z przebiegu czynności nie wymagających zaprotokołowania sporządza się zapiski.

§ 23. Protokół może spisać dokonywający czynności bezpośrednio albo przez przybranego funkcjonariusza państwowego lub gminnego.

Jeżeli protokolanta nie przybrano, protokół spisuje się w obecności pełnoletniego mieszkańca okolicznego nieskazitelnej opinii, umiejącego czytać i pisać, który podpisem stwierdza zgodność protokołu z przebiegiem czynności.

§ 24. Osoby biorące udział w czynności mogą żądać wciągnięcia do protokołu wszystkiego, co dotyczy ich praw lub interesu.

Protokół podpisują wszystkie osoby biorące udział w czynności.

Przed podpisaniem protokołu należy go odczytać i zaznaczyć to w protokole.

Osoba mająca podpisać protokół może zgłosić zarzuty co do jego treści. Zarzuty takie wciąga się do protokołu.

Wszelkiego rodzaju poprawki i uzupełnienia należy umieścić w końcu protokołu przed podpisaniem lub w osobno podpisanym dopisku.

§ 25. W toku dochodzenia zezwolenie stronom i ich obrońcom lub pełnomocnikom na przeglądanie akt, robienie z nich odpisów oraz otrzymywanie odpisów uwierzytelnionych — zależy od władzy lub organu wykonawczego prowadzącego dochodzenie.

§ 26. Uznawszy, że dochodzenie dostarczyło już podstawy do rozstrzygnięcia sprawy, urząd lub organ wykonawczy prowadzący dochodzenie wzywa w trybie art. 262 § 2 strony i zaznajamia je z treścią zebranych dowodów. Wyjaśnienia stron należy zaprotokołować.

Jeżeli wobec wyjaśnienia stron nie zajdzie potrzeba uzupełnienia dochodzenia, przesyła się akta dochodzenia właściwej władzy skarbowej I instancji uprawnionej do orzecznictwa.

W razie uzupełnienia dochodzenia, należy przed odesłaniem akt zaznajomić strony z treścią dodatkowo zebranych dowodów.

Rewizja i zatrzymanie rzeczy.

§ 27. Do wydawania pisemnych poleceń rewizji w przypadkach nie cierpiących zwłoki (art. 247 § 2) uprawnieni są:

a) kierownik urzędu celnego nieuprawnionego do orzecznictwa i kierownik komisariatu straży granicznej — w sprawach o przestępstwa określone w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) inspektor okręgowy ochrony skarbowej, kierownik brygady ochrony skarbowej i kierownik rejonu kontroli skarbowej — w sprawach o pozostałe przestępstwa.

§ 28. Do wydawania pisemnych poleceń rewizji w obrębie pasa granicznego (art. 247 § 2) są ponadto uprawnieni:

a) kierownik placówki Straży Granicznej — w sprawach określonych w § 27 lit. a),

b) kierownik oddziału brygady ochrony skarbowej i kierownik oddziału rejonu kontroli skarbowej — w sprawach określonych w § 27 lit. b),

c) dowódca batalionu i kompanii granicznej Korpusu Ochrony Pogranicza oraz kierownik placówki Korpusu Ochrony Pogranicza do walki z przemytnictwem — we wszystkich sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym.

§ 29. Wydając polecenie przeprowadzenia rewizji domowej lub osobistej (art. 247), właściwa władza skarbowa lub funkcjonariusze, wymienieni w §§ 27, 28, zarządzą doręczenie osobie interesowanej odpisu tego polecenia przez organ rewizję przeprowadzający, przy jej rozpoczęciu.

§ 30. O zajęciu rzeczy, nie będących własnością oskarżonego, władza prowadząca dochodzenia zawiadamia na piśmie osoby, mogące rościć sobie do nich prawa. W zawiadomieniu należy podać nazwę i siedzibę władzy, do której interwencja ma być złożona, oraz termin jej złożenia (art. 251). Odpis zawiadomienia oraz pokwitowanie z odbioru oryginału załącza się do akt sprawy.

§ 31. Zatwierdzając odebranie rzeczy (art. 249 § 2, art. 250 § 3), właściwa władza skarbowa lub funkcjonariusze, wymienieni w §§ 27, 28, zarządzą niezwłocznie doręczenie odpisu zatwierdzenia osobie interesowanej.

§ 32. Odpis postanowienia o zatrzymaniu przesyłek, co do których istnieje podejrzenie, że zawierają przedmioty przestępstwa skarbowego (art. 256), właściwa władza skarbowa uprawniona do orzecznictwa powinna niezwłocznie doręczyć osobie interesowanej, oraz urzędowi pocztowemu lub kolejowemu, w którym zatrzymanie ma nastąpić, wskazując zarazem komu przesyłki wydać należy.

§ 33. Do złożenia wniosku o zatrzymanie korespondencji pocztowej lub telegraficznej (art. 160 kodeksu postępowania karnego) uprawniona jest władza skarbowa prowadząca dochodzenie lub jej organ wykonawczy.

W sprawach, należących do właściwości sądu, wniosek należy złożyć za pośrednictwem prokuratora okręgowego.

Zatrzymanie oskarżonego.

§ 34. Jeżeli w sprawach, należących do właściwości władz skarbowych, oskarżony po zatrzymaniu go wyraził gotowość złożenia zabezpieczenia (art. 257 § 3) lub dobrowolnego poddania się karze (art. 281—289), należy go natychmiast sprowadzić do najbliższego urzędu celnego lub do najbliższego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

Urząd ten, choćby nie był właściwy do rozstrzygnięcia sprawy, władny jest określić wysokość zabezpieczenia (art. 257 § 3) albo grzywny (art. 281 § 2) oraz przyjąć przypadającą z tych tytułów kwotę.

§ 35. Poza przypadkami przewidzianymi w § 34, oskarżonego sprowadza się bezpośrednio do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego.

W razie zastosowania względem oskarżonego środka zapobiegawczego, sąd niezwłocznie zawiadamia właściwą władzę skarbową I instancji uprawnioną do orzecznictwa o przekazaniu akt sprawy prokuratorowi (art. 258 § 2).

Postępowanie z zajętymi rzeczami w toku dochodzenia.

§ 36. Urzędy skarbowe (celne) i zarządy gmin, którym oddano na przechowanie zajęte rzeczy (art. 252), powinny odpowiednio je zabezpieczyć.

§ 37. Jeżeli w stanie zajętych rzeczy zachodzą zmiany wskazujące na ubytek, uszkodzenie, psucie się lub obniżenie wartości, należy donieść o tym właściwemu urzędowi skarbowemu lub urzędowi celnemu uprawnionemu do orzecznictwa.

§ 38. Jeżeli przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy zarządzono sprzedaż zajętych rzeczy (art. 253), zwrot rzeczy stronie (art. 254), albo przekazanie przedmiotów monopolowych zakładom monopolowym w celu ich zużytkowania — właściwy do orzekania urząd pobiera próbki, które przechowuje do prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy.

O pobraniu próbek sporządza się protokół, który dołącza się do akt sprawy, a jego odpis — do próbek.

Oskarżonego należy wezwać do obecności przy pobieraniu próbek i do podpisania protokołu.

Niestawiennictwo oskarżonego nie stanowi przeszkody do pobrania próbek i sporządzenia protokołu.

§ 39. Jeżeli zajęte przedmioty przedstawiają znaczną wartość, a z jakichkolwiek powodów nie można ich sprzedać (art. 253 § 2) ani zwrócić stronie (art. 254), należy stronę wezwać do przedsięwzięcia niezbędnych środków w celu zabezpieczenia rzeczy przed zepsuciem.

W razie zgłoszenia się stron należy umożliwić im zastosowanie tych środków pod dozorem urzędowym, zwłaszcza gdy istnieje małe prawdopodobieństwo orzeczenia przepadku.

Wezwanie stron sporządza się na piśmie. Odpis wezwania oraz pokwitowanie z odbioru oryginału dołącza się do akt sprawy.

§ 40. Do chwili przekazania sprawy do postępowania sądowego zwrot stronie zajętych rzeczy (art. 249, 250, 255) następuje na podstawie postanowienia właściwej władzy skarbowej, po przekazaniu zaś — na podstawie orzeczenia władz sądowych.

Postępowanie przeciw nieobecnym.

§ 41. Jeżeli sprawca przestępstwa jest nieznany i w ciągu trzech miesięcy od daty zajęcia rzeczy nie zgłosi się do właściwej władzy skarbowej, natenczas władza ta wyda rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania karnego i może orzec przepadek zajętych przedmiotów lub uzyskanej za nie kwoty tytułem środka zabezpieczającego (art. 22, 276 § 2).

§ 42. Jeżeli przed wydaniem orzeczenia o przepadku zgłosi się interwenient z roszczeniem do zajętych rzeczy, właściwa władza skarbowa powinna interwencję przyjąć i rozstrzygnąć (art. 276).

Jeżeli interwencję zgłoszono po wydaniu orzeczenia o przepadku, można ją uwzględnić tylko w trybie art. 307 § 4.

§ 43. Jeżeli nie ma podstaw do orzeczenia przepadku zajętych przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego (§ 41), należy je spod zajęcia zwolnić i zwrócić osobie, u której dokonano zajęcia lub innej osobie uprawnionej.

Jeżeli osoba uprawniona jest nieznana, należy wystosować publiczne wezwanie do odbioru rzeczy (art. 277 § 4).

§ 44. Publiczne wezwanie, jakie sporządza się w myśl § 43, powinno zawierać:

a) opis zwolnionych rzeczy wraz z podaniem daty i miejsca uchylonego zajęcia,

b) nazwę i dokładny adres wzywającej władzy,

c) zawiadomienie, że w razie nieodebrania rzeczy przez uprawnioną osobę w ciągu sześciu miesięcy od ogłoszenia wezwania przejdą one na własność Skarbu Państwa.

§ 45. Ogłoszenie wezwania następuje przez umieszczenie na tablicy urzędowej w lokalu władzy skarbowej I instancji oraz w lokalu zarządu gminy, w której przedmioty zajęto.

§ 46. Jeżeli oskarżony jest znany, lecz uchyla się od postępowania karnego, a zarządzenia zmierzające do wykrycia jego miejsca pobytu lub sprowadzenia go pozostały bez skutku, właściwa władza skarbowa może:

a) wydać orzeczenie zaoczne (art. 262 § 2, art. 296),

b) umorzyć dochodzenie, jeżeli przestępstwo jest małej wagi (art. 270 § 2 i art. 276—278),

c) przekazać sprawę do postępowania sądowego (art. 210 pkt 5) w celu zastosowania przepisów art. 337 — 342.

§ 47. Orzeczenie zaoczne (§ 46 lit. a) można wydać dopiero wówczas, jeżeli oskarżony nie zgłosi się do władzy mimo publicznego doręczenia mu wezwania na termin (art. 238 § 3, art. 262 § 2, § 50).

Pomiędzy doręczeniem wezwania oskarżonemu a terminem wyznaczonym do jego stawiennictwa powinien upłynąć co najmniej miesiąc.

§ 48. Wezwanie, jakie sporządza się w myśl § 47, powinno zawierać:

a) oznaczenie oskarżonego i zarzucanego mu czynu,

b) opis zajętych rzeczy oraz dzień, miejsce i przyczynę ich zajęcia,

c) miejsce, dzień i godzinę stawiennictwa,

d) nazwę i dokładny adres wzywającej władzy,

e) skutki niestawiennictwa (art. 262 § 2).

§ 49. Rozstrzygnięcie władzy skarbowej doręcza się oskarżonemu nieobecnemu (§ 46) sposobem określonym w § 50.

§ 50. Publiczne doręczenie wezwania lub rozstrzygnięcia następuje przez umieszczenie go na tablicy urzędowej w lokalu władzy skarbowej I instancji oraz w lokalu zarządu gminy ostatniego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego, albo w ostatniej siedzibie jego przedsiębiorstwa, a jeżeli żadnej z tych okoliczności nie da się ustalić — w lokalu zarządu gminy miejsca ujawnienia przestępstwa.

Pismo uważa się za doręczone po upływie 7 dni od daty ogłoszenia go w wyżej wskazany sposób.

§ 51. Przekazanie sprawy do postępowania sądowego (§ 46 lit. c) jest wskazane tylko w sprawach wyjątkowego znaczenia.

Zakres stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 52. Władze skarbowe orzekające w I instancji stosują przepis art. 23 bez ograniczenia tylko w przypadkach wskazanych wyraźnie w prawie karnym skarbowym, w innych natomiast przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie mogą wymierzać kary grzywny do połowy najniższego wymiaru przewidzianego w przepisach części szczególnej.

Stosowanie środków zabezpieczających.

§ 53. O zastosowaniu środków zabezpieczających (art. 294) w sprawach należących do właściwości rzeczowej władz skarbowych I instancji należy się zwracać z wnioskiem do właściwego sądu grodzkiego, w sprawach zaś należących do właściwości władz skarbowych II instancji — do właściwego sądu okręgowego.

Postępowanie wykonawcze.

§ 54. Postępowania egzekucyjnego można zaniechać (art. 305) i przystąpić bezpośrednio do wykonania aresztu zastępczego, gdy akta sprawy karnej zawierają wystarczające dane do stwierdzenia okoliczności przewidzianych w art. 15 § 1.

§ 55. Do zezwolenia na ratalną spłatę grzywien, kar pieniężnych i kosztów postępowania (art. 306) upoważniona jest ta władza skarbowa, która rozstrzygnęła sprawę w I instancji.

Okres wymieniony w art. 306 § 1 liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 56. Sprzedaży przedmiotów uznanych za przepadłe (art. 307), dokonywa się bądź przez przetarg publiczny, bądź z wolnej ręki.

§ 57. Zwracając się do władz sądowych o wykonanie kary aresztu zastępczego (art. 309), władza skarbowa załącza do swego wniosku odpis orzeczenia karnego z poświadczeniem jego prawomocności.

§ 58. Władza skarbowa przesyła postanowienie co do przerwy kary zastępczej właściwemu sądowi grodzkiemu (art. 309) z wnioskiem o wydanie stosownego zarządzenia naczelnikowi więzienia i o zawiadomienie o przerwie kary policji państwowej okręgu, w którym zwolniony ma zamiar przebywać.

Po upływie przerwy władza skarbowa sprawdza, czy skazany rozpoczął dalsze odbywanie kary. Jeżeli skazany w ciągu 3 dni po upływie czasu przerwy nie zgłosi się dobrowolnie do odcierpienia kary, władza skarbowa zwraca się do sądu grodzkiego z wnioskiem o bezzwłoczne aresztowanie skazanego i sprowadzenie go do więzienia.

Wnoszenie i popieranie oskarżenia.

§ 59. Do popierania oskarżenia przed sądami grodzkimi upoważnia się organa wykonawcze władz skarbowych: Straż Graniczną, Ochronę Skarbową, Kontrolę Skarbową i Korpus Ochrony Pogranicza.

Właściwy do powyższych czynności jest ten organ wykonawczy, który prowadził dochodzenie w sprawie.

Przepisu tego nie stosuje się, jeżeli władza skarbowa sama działa.

§ 60. Sądy przesyłają z urzędu władzom skarbowym odpisy sentencji prawomocnych wyroków.

Ewidencja przestępstw skarbowych.

§ 61. Władze skarbowe powołane do orzecznictwa prowadzą ewidencję przestępstw skarbowych według zasad i form ustalonych w specjalnej instrukcji Ministra Skarbu.

Przepis końcowy.

§ 62. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą przepisy rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1932 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 362), z wyjątkiem przepisów o ewidencji przestępstw skarbowych (§§ 83 — 106), które zachowują moc obowiązującą do chwili wydania instrukcji przewidzianej w § 61.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 398).

617

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 1 lipca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1937 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o granicach Państwa.

Na podstawie art. 6, 7 i 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 11, poz. 83) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepis § 34 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1937 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 84) otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 34. Właściwi wojewodowie władni są wyłączać poszczególne osiedla lub ich części, jak również całe tereny strefy nadgranicznej lub pasa granicznego spod wszystkich lub niektórych ograniczeń, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym. Wyłączenia te mogą również obejmować tylko pewne kategorie osób".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 401).

618

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 9 lipca 1937 r.

w sprawie regulowania cen wytworów hutniczych na rynku krajowym.

Na podstawie art. 1 ust. (1), lit. c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie regulowania stosunków w hutnictwie żelaznym i innych metali (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 647) zarządzam co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 grudnia 1935 r. o uregulowaniu cen wytworów hutniczych na rynku krajowym (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 565).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 lipca 1937 r. Nr 51, poz. 402).

619

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 8 lipca 1937 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego polsko-finlandzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 16 lipca 1936 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 18 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 25, poz. 169) nastąpiła w dniu 26 kwietnia 1937 r. ratyfikacja protokołu taryfowego polsko - finlandzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 16 lipca 1936 r., oraz, że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego protokołu w wykonaniu jego ustępu II dokonana została w Helsinkach dnia 17 czerwca 1937 r.

Tekst wspomnianego protokołu wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 sierpnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 63, poz. 456).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lipca 1937 r. Nr 53, poz. 422).

620

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1937 r.

w sprawie umorzenia 21 raty 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z r. 1926.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1927 r. w sprawie umorzenia obligacji 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 491) zostały umorzone w dniu 1 lipca 1937 r. w drodze wykupu obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z r. 1926 na łączną sumę nominalną 330.000 zł o numeracji następującej:

Od N. do N.	szt.
Po 600 zł	
66—70	5
79—81	3
212—216	5
541	1
694	1
723	1
736—742	7
2141	1
2146—2155	10
2158	1
2165—2300	136
2305—2307	3
2314—2363	50
2811	1
2837—2844	8
2858—2865	8
2993—2994	2
3004—3023	20
3281	1
3303	1
3832—3842	11
3844—3851	8
3862—3893	32
3952—3971	20
3980—4038	59
5047	1
5074	1
5139	1
5157	1
5202	1
5207—5208	2
5405—5454	50
5473—5504	32
5526—5538	13
5586—5611	26
Razem	523
Po 120 zł	
9947	1
44019	1
44034	1
44042—44044	3
44436—44439	4
44584	1
44752—44753	2
44977—44978	2
44981—44985	5
45124	1
45129	1
45159—45163	5
45437	1
45522—45536	15
45559	1
45578—45579	2
45758—45762	5
46004—46011	8
46396	1
46534—46550	17
46624	1
46817	1
46881	1
46951—46953	3
46976—46978	3
47282—47283	2
47321	1
47358	1
47402—47403	2
47446—47448	3
47475—47477	3
Razem	98
Po 30 zł	
1274—1275	2
1520	1
1527	1
1724—1725	2
2059—2061	3
2349—2351	3
2512	1
3063	1
22091	1
22235—22236	2
22460	1
22495—22496	2
22499—22500	2
22504	1
22629	1
22655	1
22850—22851	2
22866	1
22892	1
22897	1
22918	1
23274	1
23294—23295	2
23416—23417	2
23428—23429	2
23436—23437	2
23447	1
23493	1
23537—23538	2
23697—23698	2
23707—23708	2
23730—23731	2
23789—23790	2
23815—23816	2
23869	1
24149	1
24166	1
24237—24239	3
24324—24325	2
24343	1
24362	1
24376—24377	2
24443—24444	2
24618—24619	2
24635	1
24643	1
24675	1
24695—24696	2
24713	1
24723	1
24753	1
24810	1
24823—24824	2
24853	1
24879—24880	2
24979	1
24984—24986	3
25531	1
29361	1
30089—30090	2
30577	1
31263	1
31457—31458	2
31654—31658	5
31840	1
31929	1
32201	1
32388—32389	2
33346	1
33405—33406	2
33731—33732	2
33735	1
41724—41726	3
42273—42274	2
42579	1
42629—42630	2
43070—43071	2
43086	1
43175	1
43200	1
43265—43266	2
43297	1
43335—43336	2
43357—43358	2
43508	1
43522—43524	3
43554—43556	3
43569—43570	2
43572—43573	2
43593—43594	2
43627—43629	3
Razem	148

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:

(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 lipca 1937 r. Nr 154, poz. 258).

621

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1937 r.

w sprawie wylosowanych bonów funduszu inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o funduszu inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu bonów funduszu inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 3 do 24 czerwca 1937 r., umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery bonów funduszu inwestycyjnego:

Nr Nr	data wylosowania	Nr Nr	data wylosowania
151	24.VI 1937 r.	23157	3.VI 1937 r.
1626	24. " "	23160	24. " "
2161	17. " "	23445	10. " "
2834	3. " "	23607	24. " "
7480	24. " "	24377	17. " "
9201	10. " "	25702	3. " "
9482	3. " "	25882	17. " "
10790	17. " "	26705	24. " "
14614	17. " "	31910	3. " "
16139	3. " "	33355	17. " "
20984	10. " "	34138	10. " "
21961	10. " "	35563	10. " "
22546	24. " "	37149	10. " "
22836	17. " "	38794	3. " "

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 lipca 1937 r. Nr 157, poz. 262).

622

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1937 r.

w sprawie umorzonych obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. o emisji obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacji b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z roku 1901 (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 218), w dniu 1 lipca 1937 r. zostały umorzone w drodze skupu obligacje 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę Marek Rzeszy Niemieckiej 146.000 w odcinkach jak następuje:

po 500 RM. NNr 2400 do 2411 szt. 12,
po 1000 RM. NNr 5772 do 5871 szt. 100,
po 2000 RM. NNr 8470 do 8489 szt. 20.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 lipca 1937 r. Nr 155, poz. 259).

623

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1937 r.

w sprawie umorzenia trzeciej raty 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% pożyczki konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 1 lipca 1937 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia, załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1936 r. o ustaleniu planu umorzenia 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 304), obligacje 5% pożyczki konwersyjnej z roku 1924 na łączną sumę nominalną 1.380.000.— zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacji według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 lipca 1937 r. Nr 152, poz. 256).

624

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 lipca 1937 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca

1930 r. w sprawie wypuszczenia serii III premiowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 438) w dniu 1 lipca 1937 r. zostało wylosowanych 95 premii na ogólną sumę 37.500 dolarów według niżej podanych wielkości premii i numerów obligacji:

12.000 dol.

416751

po 3.000 dol.

651232, 867760

po 1.000 dol.

332450, 338044, 622236, 642143, 1103693, 1337605, 1492423

po 500 dol.

77946,	275289,	635577,	954057,	1273231
124322,	583068,	810576,	1101227,	1358346

po 100 dol.

44742	325714	483501	859823	1181314
73342	325802	485505	882745	1201153
90105	326156	526095	890038	1209620
125310	329034	533450	927725	1215053
138282	377777	538769	949581	1229369
141842	387493	583164	955427	1230539
162407	392014	683372	987154	1262395
170471	401659	697977	1012101	1311574
200117	429538	721369	1031527	1319619
207428	445150	725607	1036284	1340348
217758	447610	740456	1046438	1347618
255257	451695	769414	1073158	1410245
265776	467126	769697	1075191	1441679
310596	468414	803206	1115930	1445937
323130	470745	818826	1143821	1483869

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:

(—) Dr Jakubowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 lipca 1937 r. Nr 158, poz. 263).

625

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 496: (do art. 142 i 160 u. o. s.). W związku z nowelizacją przepisów o granicach Państwa, powołanych w punkcie 27 art. 142 u. o. s. oraz ich ujęciem w tekst jednolity, uwolnienia od opłat stemplowych, przewidziane w powołanym punkcie 27 oraz w punkcie 1 art. 160, obejmują obecnie podania o zezwolenia oraz same zezwolenia, wymienione: 1) w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 11, poz. 83), 2) w art. 8 tekstu wymienionego pod 1. Rozporządzeniem o jakim mowa pod 1 (wydanym na podstawie art. 6 i 7) jest obecnie rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 84); na podstawie art. 142 pkt 27 oraz art. 160 pkt 1 u. o. s. są wolne od opłat stemplowych podania o zezwolenia oraz same zezwolenia, przewidziane w §§ 5, 7, 13, 14, 18, 22, 24, 25, 26, 29 i 32 (ust. 2) powołanego rozporządzenia ministerialnego.

Przewidziane w §§ 23, 27 i 31 zawiadomienia o zamierzonym użyciu materiałów wybuchowych dla celów gospodarczych bądź o koniach, bydle rogatym i psach są wolne od opłaty na mocy art. 142 pkt. 1 u. o. s.

Ministerstwo Skarbu zarządza na mocy art. 123 i 213 ordynacji podatkowej analogiczne stosowanie art. 142 pkt 27 oraz art. 160 pkt 1) u. o. s. do podań o zezwolenia przewidziane w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o granicach Państwa (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 11, poz. 83) oraz do samych zezwoleń, wydawanych na skutek takich podań; są to zezwolenia: a) na nabywanie nieruchomości przez obywateli polskich lub polskie osoby prawne oraz na posiadanie, dzierżawienie i zarząd nieruchomości; b) na wykonywanie przez obywateli polskich lub polskie osoby prawne handlu i przemysłu oraz kierownictwa i eksploatacji robót i przedsiębiorstw. Na razie zostało wydane na podstawie powołanego art. 13 rozporządzenie tylko w zakresie podanym pod a); są to §§ 1 i 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 84) (L. D. V. 45612/5/37).

626

SPROSTOWANIE

błędu w okólniku L. D. I. 7231/2/37 z dnia 12 czerwca 1937 r.

W Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 521 na str. 797, w lewej szpalcie, w wierszu 12 od góry po słowach: „Artykuł ten" — należy dodać słowo: „nie".

627

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 lipca 1937 r.

L. D. III. 9619/4/37

w sprawie przyjmowania papierów wartościowych przez zarządy gmin na poczet zaległości w podatku gruntowym.

Do

wszystkich izb skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wobec częściowego przekazania rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 31 marca 1937 r. poboru podatku gruntowego zarządom gmin, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zaległości w tym podatku płacone w gminach mogą być uiszczone również państwowymi popierami wartościowymi w myśl zasad zawartych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 18 marca 1937 r. o uiszczaniu należności podatkowych papierami wartościowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197).

Przyjęte w ten sposób papiery wartościowe mają gminy zarachowywać na równi z gotowizną do dziennika specjalnego Nr 1 czyniąc przy każdej wpłacie uwagę jakiemi papierami należność uiszczono.

Co dekadę mają zarządy gmin wpłacać przyjęte papiery wartościowe do właściwej kasy urzędu skarbowego przy wykazie, zawierającym ogółem wartości nom. poszczególnych rodzajów walorów, ilości znajdujących się przy tych walorach kuponów oraz numery emisyjne walorów.

W dekadowym obrachunku mają gminy wykazywać osobno sumę pobraną w gotowiźnie i osobno ogólną sumę nom. przyjętych i wpłaconych (wysłanych) do kasy urzędu skarbowego walorów.

Wynagrodzenie gmin za pobór ma być obliczone od sumy ogólnej t. j. od sumy pobranej zarówno w gotowiźnie jak i w papierach wartościowych.

Otrzymane z zarządów gmin walory kasy urzędów skarbowych zarachowują oraz przesyłają do Urzędu Długów Państwa w trybie instrukcji w sprawie uiszczania należności podatkowych papierami wartościowymi (załącznik do Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 306).

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia zarazem, że przy uiszczaniu zaległości w podatku gruntowym świadczeniami w naturze obowiązują zarządy gmin postanowienia okólnika z dn. 30 lipca 1934 r. L. D. III. 11850/3/34 (ustęp ostatni na stronie pierwszej, oraz 5 ustępów od góry na str. 2).

Przyjęte zaświadczenia podlegają zarachowaniu w zarządach gmin, analogicznie jak walory, przy czym mają być one wysyłane do kas urzędów skarbowych co dekadę razem z przyjętymi walorami. Również w dekadowym obrachunku mają gminy osobno podawać ogólną sumę uiszczeń zaświadczeniami.

Z otrzymanymi z zarządów gmin zaświadczeniami postępują kasy urzędów skarbowych zgodnie z postanowieniami powołanego wyżej zarządzenia z dn. 30 lipca 1934 r.

O treści niniejszego zarządzenia należy odpowiednio poinformować zainteresowane zarządy gmin.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Nowak.*

628

OKÓLNIK C 41 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1937 r.

L. D. IV. 14924/1/37

w sprawie laboratoryjnego ustalenia rzeczywistej zawartości alkoholu w wyrobach spirytusowych.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie oraz do wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom.

Nawiązując do postanowień § 252 ust. 3 lit. D) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746 z 1932 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wnioski stron o laboratoryjne ustalenie rzeczywistej zawartości alkoholu w wyrobach spirytusowych, o których mowa w powołanym wyżej paragrafie, winny być składane przez strony w formie pisemnej adnotacji w rubryce 9 zgłoszenia celnego przywozowego, bądź też w formie oddzielnego pisma.

Dyrektor Departamentu:

(—) *St. Fr. Królikowski*

629

OKÓLNIK T. 45 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lipca 1937 r.

L. D. IV. 17887/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy clenia narzędzi ręcznych i przyborów, przywożonych razem z maszynami i aparatami, objętymi grupami 67 i 68 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Przywożone z maszynami i aparatami narzędzia ręczne i przybory, jak komplet kluczy bez ruchomej szczęki do nakrętek, śrubokręty, oliwiarki ręczne, szczoteczki, drobne montażowe materiały (np. arkusz azbestu, nieco lakieru i oliwy i t. p.) należy clić łącznie z przywożonymi maszynami i aparatami, t. j. z zastosowaniem pozycyj dla danych maszyn i aparatów — pod następującymi warunkami: 1) jeżeli maszyny i aparaty będą objęte grupami 67 i 68 t. c., 2) jeżeli nie będzie wątpliwości, że dane narzędzia ręczne i przybory są przeznaczone i przystosowane do danych maszyn i aparatów zarówno pod względem ilości (pojedyncze komplety), jak i jakości.

W przypadku, gdy taryfa celna różniczkuje stawki celne w zależności od wagi, zastosowanie właściwej stawki (punktu, litery) jest uzależnione od wagi samej maszyny, względnie aparatu, bez wagi wyżej wyszczególnionych dodatków.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

630

OKÓLNIK C 51 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lipca 1937 r.

L. D. IV. 12631/3/37

w sprawie zwolnienia od należności celnych samochodów i motocykli, jako rzeczy przesiedlenia.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec powstałych wątpliwości co do tego, czy przewidziane w ustępie ostatnim okólnika L. D. IV. 29816/3/36 z dnia 3 grudnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 996) zaświadczenia zagranicznych władz administracyjnych, składane przez strony przy ubieganiu się o zwolnienie od cła samochodów i motocykli, jako rzeczy przesiedlenia, mogą być przez Dyrekcję Ceł względnie urzędy celne zwracane stronom, czy też powinny być zatrzymywane,— Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że dokumenty te należy zatrzymywać i dołączać do akt, dotyczących zwolnień celnych rzeczy przesiedlenia.

Zwrot omawianych zaświadczeń może nastąpić na pisemnie uzasadnione wnioski stron pod warunkiem przedstawienia w zamian odpisów tych zaświadczeń; odpisy te, po ich uwierzytelnieniu, Dyrekcja Ceł względnie urząd celny dołącza do dotyczących akt.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

631

OKÓLNIK C 44 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 lipca 1937 r.

L. D. IV. 14545/3/37

w sprawie podawania numerów pozwoleń w pokwitowaniach częściowego uiszczenia należności celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem ułatwienia bankom dewizowym kontroli dokumentów przy rozpatrywaniu wniosków o przydział dewiz za sprowadzone towary, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

W pokwitowaniach częściowego uiszczenia należności celnych (wzór Nr 8 do § 51 ust. 3 przep. wyk. do prawa celnego) należy w rubryce „uwagi" wypisywać numery pozwoleń przywozu Min. Przemysłu i Handlu, zastosowanych przy odprawie celnej oraz kraj pochodzenia towaru.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

632
OKÓLNIK C 55 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1937 r.

L. D. IV. 14692/3/37

w sprawie pobierania osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że z dniem 15 lipca 1937 r. osobne opłaty za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów należy pobierać według przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 375).

W związku z tym wyjaśnia się, co następuje:

a) opłaty ryczałtowe (normalne czy też ulgowe) wymierzone w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 862) nie ulegają zmianie do końca kwartału, za który zostały pobrane,

b) opłaty wymierzane procentowo w zależności od wysokości cła (według tabeli) należy pobierać według przepisów rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1937 r., jeżeli dany towar zostanie zgłoszony do odprawy celnej w dniu 15 lipca 1937 r. lub później — w przeciwnym razie mają zastosowanie postanowienia rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. ewentualnie w brzmieniu rozporządzenia z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 267). Zasady te należy stosować również przy wymiarze opłat obliczanych w zależności od wagi towarów (ma to miejsce w obrocie uszlachetniającym czynnym przy towarach wolnych od cła),

c) opłaty wymierzane w zależności od ilości godzin należy obliczać według przepisów obowiązujących w dniu rozpoczęcia czynności, za którą pobiera się opłatę. Zaznacza się przy tym, że zasady obliczania tych opłat nie uległy zmianie w porównaniu z zasadami poprzednio obowiązującymi.

2) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jeżeli w poszczególnych pozwoleniach Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła, lub w pozwoleniach na dokonanie odprawy warunkowej towaru, polecono pobrać osobną opłatę stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 9 kwietnia 1936 r. to, przy towarach zgłoszonych do odprawy celnej, poczynając od dnia 15 lipca 1937 r., opłaty te należy pobierać według przepisów rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1937 r.

3) Przyznane przez Ministerstwo Skarbu ulgi w zakresie opłat wymierzanych procentowo w zależności od wysokości cła, wygasają, jeżeli towar nie zostanie zgłoszony do odprawy celnej do dnia 14 lipca 1937 r. (włącznie).

4) Na zasadzie przepisów § 5 ust. 3 rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1937 r. Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że przy odprawie celnej niżej wymienionych towarów, jeżeli na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo-handlowych karzystają ze zniżonego cła, należy pobierać opłatę w następującej wysokości:

a) opłatę według skali procentowej bez stosowania norm minimalnych — od dekalkomanii do wyrobu porcelany i fajansu (poz. 842 p. 4 tar. cel. przywoz.),

b) opłatę w wysokości 1% przypadającego cła normalnego (autonomicznego), o ile suma tego cła wynosi do 15.000 zł — od ampułek szklanych do chlorku etylu (poz. 900 p. 4 z lit. b tar. cel. przywoz.), zamknięć niklowanych do ampułek szklanych (z poz. 989 p. 3 tar. cel. przywoz.),

c) opłatę w wysokości 2% przypadającego normalnego (autonomicznego), o ile suma tego cła wynosi do 5.000 zł — od walców z rozdrobnionej i zespojonej kory drzewa korkowego, służącej do przerobu fabrycznego (poz. 787 z p. 3).

Przy odprawie celnej innych towarów z zastosowaniem, na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo-handlowych, cła zniżonego, lub zwolnienia od cła, opłata za kontrolę celną powinna być wymierzana według przepisów zawartych w § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1937 r.

5) Opłaty związane z nadzorem nad użyciem towarów, sprowadzonych z zagranicy z zastosowaniem ulg celnych i zwolnień od cła, wymierza i pobiera urząd celny, który dokonał odprawy celnej. W przypadkach, gdy towar został przekazany do innego urzędu celnego, celem pobrania należności celnych (§ 34 instrukcji manipulacyjnej) pobiera te opłaty ten inny urząd, jednocześnie z należnościami celnymi.

Powyższa zasada obowiązuje również urzędy celne, położone w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku chyba, że — w przypadku ulg celnych uzależnionych od pozwoleń Ministra Skarbu — w pozwoleniu Ministra Skarbu na zastosowanie ulgi celnej lub zwolnienia od cła, będzie wyraźnie wskazany inny urząd celny, któremu poleca się pobranie opłaty.

Jeżeli zgodnie z powyższą zasadą pobrał opłatę urząd celny, położony w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku, a do przeprowadzenia kon-

troli powołany jest urząd celny położony w okręgu innej Dyrekcji Ceł, to w tych przypadkach osobną opłatę gdański urząd celny powinien wpłacić za pośrednictwem Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku do Banku Polskiego w Warszawie na rachunek żyrowy Ministerstwa Skarbu dział 3 § 2-a „specjalna kontrola", — przy czym o takim przekazaniu pobranej osobnej opłaty powinien uczynić adnotację w zgłoszeniu celnym przywozowym z powołaniem się na datę i numer dokumentu, za którym przekazanie nastąpiło.

6) Postanowienia okólnika niniejszego należy stosować od dnia 15 lipca 1937 r. Jednocześnie uchyla się okólniki Min. Skarbu: z dnia 8 lutego 1937 r. L. D. IV. 32187/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 142) i z dnia 26 października 1936 r. L. D. IV. 24667/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 879).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

633

OKÓLNIK C 54 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lipca 1937 r.

L. D. IV. 15294/3/37

w sprawie wystawiania kwitów wywozowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Kwity wywozowe, ustalone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanym z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie za granicę niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 891 z 1934 r.), zawierają klauzulę, iż mogą być realizowane w upoważnionych do tego urzędach celnych.

Ponieważ, w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 126) kwity wywozowe, wystawione z tytułu wywozu za granicę za zwrotem cła grochu, fasoli, bobu, soczewicy, wyki, peluszki, bobiku oraz grochu polerowanego również w połówkach, mogą być realizowane od 1 kwietnia 1937 r. w upoważnionych do tego dyrekcjach ceł, przeto zachodzi rozbieżność pomiędzy przytoczoną wyżej klauzulą kwitu wywozowego a omówionymi postanowieniami ostatnio powołanego rozporządzenia.

Celem usunięcia tych rozbieżności Ministerstwo Skarbu poleca urzędom celnym, ażeby w kwitach wywozowych, wystawianych z tytułu wywozu za granicę grochu, fasoli, bobu, soczewicy, wyki, peluszki, bobiku i grochu polerowanego również w połówkach, skreślały odręcznie końcowe słowa: „urzędach celnych" i dopisywały odręcznie „dyrekcjach ceł".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

634

OKÓLNIK C 50 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 lipca 1937 r.

L. D. IV. 15893/3/37

w sprawie zarządzeń, dotyczących konwencji górnośląskiej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Z dniem 15 lipca 1937 r., wygasają postanowienia konwencji polsko-niemieckiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 370).

W związku z tym podaje się do wiadomości, że od 15 lipca r. b. przestają obowiązywać wszystkie dotychczasowe rozporządzenia, zarządzenia i okólniki, dotyczące wspomnianej konwencji, a w szczególności:

rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 14 czerwca 1922 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do części V tytułu I (sprawy celne) polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej z dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 556 z 1922 r.) i okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 8949/3/37 z dn. 14 kwietnia 1937 r. w sprawie ogólnego pozwolenia na wywóz pszenicy, żyta i owsa oraz produktów ich przemiału w małym ruchu granicznym i obrocie górnośląskim (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 344) w części, dotyczącej obrotu górnośląskiego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

635

OKÓLNIK C 46 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 lipca 1937 r.

L. D. IV. 16449/3/37

w sprawie postępowania urzędów celnych przy wywozie szmat.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W Nr 50 Dz. Ust. R. P. b. r., pod poz. 388 ukazało się rozporządzenie o częściowej zmianie taryfy celnej wywozowej, ustanawiające m. in. cło wywozowe od szmat, skrawków tkanin, materii i wyrobów dzianych i równocześnie przewidujące zwolnienie od tego cła na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W związku z powyższym wyjaśnia się, że w zaświadczeniach Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz szmat nie będzie podawany rodzaj szmat i skrawków (np. lniane, konopne itp.) podlegających zwolnieniu.

Urzędy celne nie mają obowiązku stwierdzania rodzaju i jakości wywożonych szmat i skrawków.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

636

OKÓLNIK C 53 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lipca 1937 r.

L. D. IV. 16460/3/37

w sprawie pasa granicznego dla ułatwień rzeczowych w małym ruchu granicznym na odcinku granicy polsko-niemieckiej w województwie śląskim.

Do

Dyrekcji Ceł w Mysłowicach i Urzędów Celnych, położonych w górnośląskiej części województwa śląskiego.

W myśl art. 2 umowy między Rzecząpospolitą Polską i Rzeszą Niemiecką o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 101 z 1933 r., poz. 771), szerokość pasa granicznego, którego mieszkańcom przysługują ułatwienia osobowe i rzeczowe, przewidziane tą umową, wynosi 10 km.; wedle protokołu końcowego do tej umowy (do art. 2), po stronie polskiej pas graniczny na odcinku granicy, na którym obowiązuje polsko-niemiecka konwencja górnośląska z dnia 15 maja 1922 r., jest ograniczony co do ułatwień rzeczowych na pas ziemi o szerokości 5 km.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że z chwilą wygaśnięcia konwencji górnośląskiej z dnia 15 maja 1922 r. przestaje być również aktualne wspomniane wyżej ograniczenie pasa granicznego, zawarte w protokole końcowym do art. 2 umowy o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, wobec czego na odcinku granicy polsko - niemieckiej w województwie śląskim pas graniczny dla ułatwień zarówno osobowych jak i rzeczowych, po wygaśnięciu konwencji górnośląskiej, wynosi 10 km, podobnie jak na innych odcinkach granicy polsko-niemieckiej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

637

SPROSTOWANIE

błędu w okólniku L. D. IV. 12990/2/37
z dnia 16 czerwca 1937 r.

W Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 540, na str. 806 początek ustępu drugiego: „Wyroby objęte poz. 384 tar. cel." powinien mieć następujące brzmienie: „Wyroby objęte poz. **834** tar. cel.".

638

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 lipca 1937 r.

L. D. V. 5967/1/37

w sprawie wzorów ksiąg gospodarczych dla gospodarstw folwarcznych i gospodarstw włościańskich do 50 ha.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że uznało opracowane przez Związek Izb i Organizacyj Rolniczych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie wzory ksiąg gospodarczych gospo-

darstw wiejskich (załączone do niniejszego okólnika) a mianowicie:

1) wzory uproszczonej rachunkowości gospodarczej dla gospodarstw folwarcznych, składające się z ksiąg:

a) inwentury,

b) dziennika kasowego przychodu i rozchodu gotówki,

c) dziennika dłużników i wierzycieli wraz z objaśnieniami do tych wzorów

— za odpowiadające przepisom §§ 84—88 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) z tym jednak warunkiem, że dla uznania prowadzonych zgodnie z powyższymi wzorami ksiąg za prawidłowe (§ 2 art. 81 ordynacji podatkowej, Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) konieczne jest prowadzenie, poza wymienionymi wyżej księgami, jeszcze rejestru obrotów produktami roślinnymi, zwierzęcymi i inwentarzem żywym;

2) wzór uproszczonej rachunkowości gospodarczej dla gospodarstw włościańskich do 50 ha (dziennik kasowy) wraz z objaśnieniami do tegoż wzoru

— za odpowiadający przepisom § 89 powołanego wyżej rozporządzenia o wykonaniu ordynacji podatkowej.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu wyraża zgodę, aby płatnicy, prowadzący księgi według wzorów, o których mowa w pkt. 1) niniejszego okólnika nie wypełniali w załączniku do zeznania o dochodzie (wzór Nr 16 do § 63 ust. (9)) w tabeli I zarówno po stronie przychodów kredytowych (lit. B), jak i po stronie rozchodów kredytowych (lit. B) — pkt. a/2 i b/2, odnoszących się do strony przychodowej i rozchodowej księgi (konta) weksli, natomiast płatnicy powinni w tabeli II tegoż załącznika w rubryce: „wartość innych świadczeń na rzecz właściciela" podawać wartość świadczeń w naturaliach i własnej robociźnie na rzecz inwestycyj.

I. Wzory uproszczonej rachunkowości gospodarczej dla gospodarstw folwarcznych.

I. INWENTURA.

Wzór I.

WYSZCZEGÓLNIENIE	Rok nabycia (wytworzenia)	Wartość pierwotna jednostki		Procent amortyzacji	1935 — 1936 Inwentura na dzień 1.VII 1935 roku					w końcu roku składników kapitału				Amortyzacja		1936 — 1937 Inwentura na dzień 1.VII 1936 roku				
					Wartość jednostkowa		Ilość sztuk lub waga	Wartość ogólna		Przybyło		Ubyło				Wartość jednostkowa		Ilość sztuk lub waga	Wartość ogólna	
		zł	gr		zł	gr		zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr		zł	gr
1	2	3		4	5		6	7		8		9		10		11		12	13	
Zabudowania																				
Czworak drewniany	1930	4000		2	3600		1	3600		—		—		80		3520		1	3520	
Inwentarz żywy																				
Konie robocze					250		12	3000		—		500		—		250		10	2500	
Inwentarz martwy																				
Siewnik	1932	1000		10	700		1	700		—		—		100		600		1	600	
Lokomobila	1936	10000		10	—		—	—		—		—		—		10000		1	10000	
Zapasy																				
Żyto	—	—		—	12		50	600		300		—		—		15		60	900	

DZIENNIK KASOWY

Wzór II.

Przychód w gotówce w m-cu lipcu 1935 r.

Najprostsza rachunkowość

Nr pozycji	Dzień		WYSZCZEGÓLNIENIE PRZYCHODU	Przychód w gotówce: podlegający podatkowi dochodowemu zł	gr	niepodlegający podatkowi dochodowemu zł	gr
1	2	3	4	5		6	
1	1		Stan kasy na początku roku			125	
2	3		Syndykat w Rawie zaliczka na 100 q żyta			500	
3	4		Rogoziński za 3.200 litr. mleka z VI.1935 á 10 gr			320	
4	15		Spółka „Ziemiopłody" za 20 q peluszki á 20 zł	400			
5	16		Z drobnej sprzedaży w lesie w-g kwitów od 1 — 10	230			
6	20		Rogoziński za braczną krowę	170			
7	20		Rogoziński za 1 500 litr. mleka z lipca á 10 gr	150			
8	28		Syndykat w Rawie reszta za 100 q żyta			700	
9	28		Spółka „Ziemiopłody" za 15 q pszenicy á 20 zł	300			
			Razem . . .	1.645		1.250	

DZIENNIK KASOWY

Wzór II.

Rozchód w gotówce w m-cu lipcu 1935 r.

Najprostsza rachunkowość

Nr pozycji	Dzień		WYSZCZEGÓLNIENIE ROZCHODU	Rozchód w gotówce: potrącalny od przychodu podatkowego zł	gr	niepotrącalny od przychodu podatkowego zł	gr
1	2	3	4	5		6	
1	4		Najem za czerwiec			350	
2	6		Sprawunki dla dworu			50	
3	8		Podatek gruntowy zaliczka na II ratę 1935 r.	275			
4	12		Pensja rządcy za lipiec	125			
5	11		Składka za rządcę do ubezp. społ. za lipiec	10			
6	15		Różni za roboty w lesie w czasie 1.VII — 14.VII	85			
7	17		Spółka „Ziemiopłody" za 10 q otrąb	80			
8	20		Wpłacono do Syndykatu w Rawie			400	
9	23		Rogoziński za konia roboczego	250			
			Stan kasy 1.VIII.			1.270	
			Razem . . .	825		2.070	

Najprostsza rachunkowość. **Wzór III.**

DZIENNIK DŁUŻNIKÓW I WIERZYCIELI

Winien

Nazwisko, imię (nazwa firmy) — Syndykat Rolniczy

Adres — Rawa Mazowiecka ul. 3- go Maja 8.

Gospodarstwo sprzedało (wydało) na kredyt lub spłaciło w gotówce zakupione (otrzymane) na kredyt

Nr pozycji	Data: Dzień	Data: Miesiąc	Nr pozycji dziennika kasowego*)	Wyszczególnienie	Obroty: podlegające podatkowi dochodowemu zł	gr	Obroty: niepodlegające podatkowi dochodowemu zł	gr
1	2		3	4	5		6	
1	3	VII		Wydano 100 q żyta à 12 zł .	1.200	—		
2	7	VII		Wydano 50 q żyta à 12 zł .	600	—		
3	20	VII	8	Wypłacono			400	—
				Razem .	1.800	—	400	—

Ma

Gospodarstwo kupiło (otrzymało) na kredyt lub otrzymało w gotówce za sprzedane (wydane) na kredyt

Nr pozycji	Data: Dzień	Data: Miesiąc	Nr pozycji dziennika kasowego*)	Wyszczególnienie	Obroty: potrącalne od dochodu podatkowego zł	gr	Obroty: niepotrącalne od dochodu podatkowego zł	gr
1	2		3	4	5		6	
1	3	VII	2	Otrzymano zaliczkę na żyto .			500	—
2	15	VII		Za 20 q makuchu à 18 zł .	360	—		
3	15	VII		Za części do żniwiarek . .	480	—		
4	16	VII		Sprawunki dla dworu .			160	—
5	28	VII	8	Otrzymano resztę za żyto .			700	—
				Razem .	840	—	1.360	—

*) Pozycje te wypełnia się tylko przy spłatach gotówkowych.

I. Zasady prowadzenia księgi inwenturowej.

1. W rubryce „wyszczególnienie" wpisuje się składniki majątkowe z wyjątkiem tych, które są wymienione w §§ 84 ust. (2) i 87 ust. (1) p. d i ust. (3).
2. Rubryki 2, 3, 4 i 10 wypełnia się jedynie dla składników, ulegających zużyciu (amortyzacji).
3. W rubrykach 8 i 9 („Przybyło" — „Ubyło") wpisuje się zwiększenie lub zmniejszenie wartości w ciągu roku jedynie tych składników majątkowych, w stosunku do których nie stosuje się odpisów na zużycie. Zwiększenie lub zmniejszenie wartości tych składników może nastąpić zarówno wskutek zwiększenia ilości jak i cenności przy przestrzeganiu zasad, zawartych w ust. (3) § 84 i w pp. b) i c) ust. (1) § 87. W rubrykach 8 i 9 znajduje się zatem inwentarz żywy i zapasy, nie mogą się zaś znaleźć pozycje odpisów na zużycie, które muszą być księgowane wyłącznie w rubryce 10.
4. W rubryce 10 wpisuje się zmniejszenie wartości z tytułu zużycia (amortyzacji).

II. Zasady prowadzenia dziennika kasowego.

1. Wolną rubrykę 3 przeznaczono na ewentualne wpisanie Nr p. dowodu.
2. Wyszczególnienie przychodu lub rozchodu powinno zawierać opisanie transakcji, których wynikiem są pozycje kasowe, tj. rubryki 5—6, z uwzględnieniem ust. (6) § 84.
3. W przychodach i rozchodach kasowych, podlegających opodatkowaniu lub potrącalnych przy dochodzie podatkowym, znajdują się:
   a) w dochodzie wpływy za: sprzedane zboże, okopowe, drzewo, ryby, inwentarz żywy, drób, nabiał, produkty gospodarstwa i zakładów z gospodarstwem związanych, czynsze dzierżawne, pobrane odsetki i inne,
   b) a w rozchodzie wydatki na: zakup nasion, nawozów, pasz, materiałów magazynowych, inwentarza żywego, narzędzi z okresem używalności do lat 5, płace służby i najemników, remonty narzędzi, budynków i urządzeń, ubezpieczenia rzeczowe, podatki potrącalne, odsetki od długów i inne koszty.
4. W przychodach i rozchodach kasowych nie podlegających opodatkowniu, względnie niepotrącalnych przy dochodzie podatkowym znajdują się:
   a) w dochodzie wpływy za: wpłaty właściciela i dłużników, otrzymane pożyczki, wpływ za weksle, wpływ za sprzedaną ziemię, maszyny i narzędzia z okresem używalności powyżej lat 5 itp.,
   b) a w rozchodzie wydatki na: zakup ziemi, na nowe budowle, urządzenia, i urządzenia z okresem używalności powyżej lat 5, na spłaty wierzycieli i weksli własnych, udzielone pożyczki, lokaty w bankach, odsetki od długów prywatnych, wypłaty właścicielowi itp.

U w a g a: Wszelkie wpłaty lub spłaty gotówkowe z tytułu wszelkich transakcji kredytowych bez względu na ich charakter, a więc wynikających zarówno z obrotów gospodarczych jak i niegospodarczych (podlegających, lub nie podlegających — potrącalnych, lub niepotrącalnych) winny być wpisywane tak po stronie przychodu jak i rozchodu do rubryki „niepodlegające podatkowi dochodowemu", względnie „niepotrącalne od dochodu podatkowego".

III. Dziennik dłużników i wierzycieli.

A. Strona Winien:

1) W rubryce 3 wpisuje się Nr poz. dziennika kasowego tylko wówczas kiedy gospodarstwo dokonywa jakiekolwiek spłaty gotówkowe.

U w a g a: Pozycje tych spłat w dzienniku kasowym figurować będą wyłącznie w rubryce 6 rozchodu.

2) W rubryce 4 „wyszczególnienie" opisuje się transakcje, w których wynikiem jest powstanie należności dla gospodarstwa (zobowiązania osób trzecich w stosunku do gospodarstwa) lub spłaty gotówkowe długu zaciągniętego przez gospodarstwo u osób trzecich.

3) Do rubryki 5 wpisuje się sumy wynikające wyłącznie z transakcji niegotówkowych, w szczególności ze wszelkich transakcji gospodarczych, wymienionych w dziale II punkt 3a naszych wyjaśnień.

4) Wszelkie pozostałe obroty (niegospodarcze) wynikające z transakcji sprzedaży (dział II p. 4 a naszych wyjaśnień) oraz wszelkie spłaty dokonywane przez gospodarstwo na rachunek zaciągniętych przez gospodarstwo zobowiązań — znajdą się w rubryce 6.

U w a g a: Wydane akcepty i weksle oraz spłaty na rachunek wydanych akceptów i obcych weksli kieruje się w rubryce 6.

B. Strona Ma:

5) W rubryce 3 wpisuje się Nr poz. dziennika kasowego tylko wówczas kiedy osoby trzecie dokonywują w stosunku do gospodarstwa jakiekolwiek spłaty gotówkowe.

U w a g a: Pozycje tych spłat w dzienniku kasowym figurować będą wyłącznie w rubr. 6 przychodów.

6) W rubryce 4 „wyszczególnienie" opisuje się transakcje, których wynikiem jest powstanie zobowiązania gospodarstwa w stosunku do osób trzecich lub spłaty gotówkowe długu zaciągniętego przez osoby trzecie w stosunku do gospodarstwa.

7) Do rubryki 5 wpisuje się sumy wynikające wyłącznie z transakcji niegotówkowych, w szczególności ze wszelkich transakcji gospodarczych wymienionych w dziale II p. 3 b naszych wyjaśnień.

8) Wszelkie pozostałe obroty (niegospodarcze), wynikające z transakcji kupna (dział II p. 4 b naszych wyjaśnień) oraz wszelkie spłaty dokonane przez osoby trzecie na rachunek zaciągniętych przez nie w stosunku do gospodarstwa zobowiązań — znajdują się w rubryce 6.

U w a g a: Otrzymane weksle oraz wpłaty na rachunek tych weksli księguje się w rubryce 6.

II. Wzór uproszczonej rachunkowości gospodarczej dla gospodarstw włościańskich (do 50 ha).

DZIENNIK KASOWY

Przychód w gotówce w mies. lipcu 1935 r. Najprostsza rachunkowość włościańska

Nr pozycji	Dzień	Wyszczególnienie przychodu	Przychód w gotówce: podlegający podatkowi dochodowemu		Przychód w gotówce: niepodlegający podatkowi dochodowemu	
			zł	gr	zł	gr
1	2	3	4		5	
1	1	Stan kasy na początku roku			50	
2	2	Za 20 jaj á 0.10 zł	2			
3	4	Za 5 mtr. żyta á 20 zł	100			
4	6	Spłata od Mikołaja Hubki za ziemię, II rata			400	
5	8	II rata za 10 mtr. żyta á 20 zł od Spółdzielni	50			
6	22	Za 2 mtr. żyta á 20 zł od Józefa Górki	40			
7	25	Za 1 mtr. pszenicy á 30 zł	30			
		Razem	222		450	

DZIENNIK KASOWY

Rozchód w gotówce w mies. lipcu 1935 r. Najprostsza rachunkowość włościańska

Nr pozycji	Dzień	Wyszczególnienie rozchodu	Rozchód w gotówce: potrącalny od przychodu podatkowego		Rozchód w gotówce: niepotrącalny od przychodu podatkowego	
			zł	gr	zł	gr
1	2	3	4		5	
1	3	Za krowę Łyskę kupioną na jarmarku	200			
2	10	Reszta należności cieśli za budowę stodoły			50	
3	16	II rata za nawozy sztuczne w Syndykacie	10			
4	22	Za buty u szewca Józefa Górki			40	
5	25	Za żyto siewne 2 mtr. á 20 zł na r-k należności	30			
6	29	Dopłata gotówką za żyto siewne	10			
		Razem	250		90	

Zasady prowadzenia dziennika kasowego.

Przychody.

Po stronie „przychód" księguje się wszelkie wpływy gotówkowe przy czym:

a) w rubryce „podlegające podatkowi dochodowemu" księguje się wpływy gospodarcze, a więc: za sprzedane ziemiopłody, przetwory, inwentarz żywy, jaja, mleko itp. Nadto w tej samej rubryce księguje się przychody z zajęć ubocznych jak z furmaństwa, z robocizny itp.,

b) w rubryce „niepodlegające podatkowi dochodowemu" księguje się pozostałe wpływy gotówkowe, a więc: sprzedaż ziemi, pożyczki, wpływy ze spłat rodzinnych, spłaty pożyczek zaciągniętych u płatnika przez osoby trzecie itp.

Rozchody.

Po stronie „rozchód" księguje się wszelkie wydatki gotówkowe przy czym:

a) w rubryce „potrącalne od dochodu podatkowego" księguje się wydatki gospodarcze, a więc: na zakup nasion, nawozów, pasz, materiałów, inwentarza żywego, maszyn i narzędzi z okresem zużycia do lat 5, płace służby i robotników, remonty narzędzi i budynków, ubezpieczenia, podatki potrącalne, procenty od długu itp.,

b) w rubryce „niepotrącalne od dochodu podatkowego" księguje się pozostałe wydatki gotówkowe jak np.: na zakup ziemi, nowe budowle, maszyny z używalnością ponad lat 5, udzielane pożyczki, wkłady złożone w kasach gminnych, K. K. O. i P. K. O. Wreszcie w tej samej rubryce księguje się wszystkie wydatki osobiste i na gospodarstwo domowe, jak na utrzymanie domu, wyżywienie członków rodziny i pracowników, odzież, kształcenie dzieci itp.

U w a g a.

Zgodnie z ogólną zasadą przyjętą w rachunkowości włościańskiej — księgowania rzeczywistych wpływów i wydatków, a więc tylko wpływów i wydatków gotówkowych, księgowanie transakcji kredytowych odbywa się jak następuje:

1. Księgowanie zaliczek na rachunek należności:

a) Jeśli płatnik sprzedał na kredyt np. 10 m zboża à 20 zł razem na sumę 200 zł i otrzymał należność w kilku ratach, to wówczas księguje się jedynie wpływy gotówkowe (raty) w terminach ich otrzymania;

b) Jeżeli płatnik kupił na kredyt np. nawozy na sumę 50 zł i spłacił tę sumę w ratach, to księguje się jedynie spłaty gotówkowe (raty) w terminach ich wypłacenia.

2. Księgowanie transakcji wymiennych.

W przypadku wymiennej transakcji sprzedaży i kupna np. przy sprzedaży produktów gospodarstwa kupcowi na kredyt i pobrania na rachunek należności za te produkty od tego kupca towarów zamiast gotówki — należy po stronie przychód i rozchód zaksięgować sumy odpowiadające wartości nabytego przez gospodarstwo towaru. Przyjmujemy więc w takim wypadku, że gospodarstwo otrzymało naprzód na rachunek należności kwotę odpowiadającą wartości nabytego przez kupca towaru, a następnie zapłaciło kupcowi kwotę przy odbiorze towaru, jeśli jednak należność za sprzedane produkty gospodarstwa jest mniejsza od należności za nabyte towary, wówczas księguje się po stronie przychód i rozchód tylko sumę, która wynosi należność za sprzedane produkty gospodarstwa i tę samą kwotę księguje się w rozchodzie jako wypłaconą kupcowi na rachunek jego należności.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik,*
Naczelnik Wydziału.

639

OKOLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lipca 1937 r.

L. D. V. 22707/2/37

w sprawie opodatkowania spółdzielni podatkiem dochodowym.

W y c i ą g

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 2 kwietnia 1937 r. L. rej. 3393/35.

. . . .

Przedmiot sporu stanowi wypłata z zysku bilansowego spółdzielni za rok sprawozdawczy 1929/30 na mocy uchwały walnego zgromadzenia jej członków z 10 grudnia 1930 kwoty 100.000 zł „na odsetki dla spólników firmy Landwirtschaftliche Hauptgesellschaft". Pozwana władza odmówiła spółdzielni ulgi z art. 10 p. 6 ustawy o podatku dochodowym poz. 411/25 Dz. Ust. i doliczyła wymienioną wyżej kwotę do podstawy wymiaru, zaznaczając w uzasadnieniu, że obrót spółdzielni z niecz łonkami wynosił w miarodajnym okresie 42,1% ogólnego obrotu, jednak spółdzielnia nie przelała za ten okres z zysków żadnych kwot do funduszów niepodzielnych, wypłacając dalszy udział w zyskach w kwocie 100.000 zł, która to wypłata stanowi wydatek, podlegający w myśl art. 8 p. 6 powołanej ustawy opodatkowaniu.

Skarga zwalcza powyższe stanowisko władzy, dowodząc, że wypłata omawianej kwoty, mająca charakter obligatoryjny, winna być uznana za koszt handlowy.

Pomijając odpowiedź pozwanej władzy, jako spóźnioną, Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

Charakterem wypłaty kwoty 100.000 zł, o której wyżej jest mowa, Najwyższy Trybunał Administracyjny zajmował się już w wyroku z 8 kwietnia 1935 r. L. rej. 4756/34 — 4787/34, 4871/34 — 4877/34, wydanym w sporze skarżącej obecnie spółdzielni o wymiar podatku przemysłowego. W wyroku tym Najwyższy Trybunał Administracyjny analizując omawianą wypłatę, doszedł do wniosku, że skoro spółdzielnia, której członkowie są zarazem udziałowcami spółki Landwirtschaftliche Hauptgesellschaft, związała się z tą ostatnią umową, na mocy której część zysku spółdzielni oddawana jest spółce, czy jej udziałowcom bez wzajemnego świadczenia, i skoro na tę oddawaną część zysku składają się choćby częściowo sumy, które jako przypadające od niečzłonków zwroty i nadpłaty powinny być w całości przelane do funduszów statutowo niepodzielnych między członków, to spółdzielnia taka nie ma prawa do ulg z art. 95 p. 1 lit. b) ustawy o podatku przemysłowym (poz. 550/25 Dz. Ust.). Gdy zaś treść przepisu art. 10 ust. 1 p. 6 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) jest identyczna z treścią powołanego przepisu ustawy o podatku przemysłowym, to Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, że również w świetle przepisu art. 10 ust. 1 p. 6 ustawy o podatku dochodowym nie przysługuje skarżącej ulga, przewidziana w tym przepisie.

Również w sensie niekorzystnym dla skarżącej została rozstrzygnięta w powołanym wyżej wyroku kwestia charakteru omawianego wydatku jako kosztu handlowego. W konsekwencji więc wydatek ten nie podlega odliczeniu od podstawy wymiaru.

Z powyższych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał skargę za nieuzasadnioną i orzekł jej oddalenie.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:

(—) *S. Kowalik.*

640

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lipca 1937 r.

L. D. V. 36720/4/37

w sprawie standartów mąki pszennej, żytniej i ziemniaczanej.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Nawiązując do okólników z dnia 15 maja 1936 r. L. D. V. 36814/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 444) oraz z dnia 28 kwietnia 1937 r. L. D. V. 35866/4/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 12, poz. 404), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż na skutek zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu zostały dodatkowo dopuszczone do obrotów giełdowych na giełdach zbożowo-towarowych następujące standarty mąki:

1) z dniem 20 maja 1937 r. dla wszystkich krajowych giełd zbożowo-towarowych mąka żytnia gat. 0.82% (typu wojskowego),

2) z dniem 26 kwietnia 1937 r. dla Giełdy Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy mąka żytnia gat. 0.65% z okręgu pomorsko-nadnoteckiego, z zaznaczeniem, że notowania dotyczą wyłącznie dostaw kontyngentowych dla W. M. Gdańska,

3) z dniem 14 maja 1937 r. dla Giełdy Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy mąka pszenna „wywozowa" przeznaczona na wywóz do W. M. Gdańska.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zatwierdzone przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu następujące standarty mąki ziemniaczanej, obowiązujące na wszystkich giełdach zbożowo-towarowych od dnia 1 czerwca 1937 r.:

1) mąka ziemniaczana „Superior",
2) mąka ziemniaczana „Prima".

Właściwości standartowej mąki ziemniaczanej „Superior" cechuje to, że w skład mąki tego gatunku wchodzi wyłącznie czysty krochmal, poza tym mąka ta posiada śnieżnobiałą barwę i lśniący połysk, oraz nie może wykazywać żadnych zanieczyszczeń.

Mąka ziemniaczana standartu „Prima" posiada te same właściwości jak mąka „Superior" z tym odchyleniem, że dopuszczalne jest w niej minimalne zanieczyszczenie pod postacią nielicznych tzw. czarnych punktów.

Standarty mąki ziemniaczanej obu gatunków nie mogą mieć więcej niż 20% wilgoci.

Transakcje giełdowe dokonane mąką ziemniaczaną według powyższych standartów korzystają ze zwolnienia od państwowego podat-

ku przemysłowego od obrotu, jeżeli poza tym odpowiadają wszystkim pozostałym warunkom, przewidzianym zarządzeniami Ministerstwa Skarbu w zakresie ulg dla transakcyj giełdowych mąką.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik,*
Naczelnik Wydziału.

641

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 lipca 1937 r.

L. D. V. 44354/4/36

w sprawie zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego suszarni i międlarni lnu, utrzymywanych przez gospodarstwa rolne.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie przepisów art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339), zwalnia od obowiązku opłacania podatku przemysłowego (zarówno w formie świadectwa przemysłowego jak i podatku od obrotu) utrzymywane przez gospodarstwa rolne suszarnie i międlarnie lnu w przypadkach dokonywania w nich za wynagrodzeniem suszenia i międlenia lnu, będącego własnością innych gospodarstw rolnych.

Ulga powyższa przysługuje z urzędu (bez składania indywidualnych podań), poczynając od dnia 1 stycznia 1937 r.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że gospodarstwa rolne, posiadające suszarnie i międlarnie lnu wyłącznie na własne potrzeby, nie podlegają z mocy samej ustawy (art. 2) państwowemu podatkowi przemysłowemu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

642

OKÓLNIK GŁÓWNEJ KOMISJI KLASYFIKACYJNEJ

z dnia 12 lipca 1937 r.

GKK. Nr 1628/R 5/37

w sprawie ustalenia listy rzeczoznawców dla klasyfikacji gruntów pod wodami.

W myśl § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1937 r. o klasyfikacji gruntów pod wodami (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 246) ogłaszam następującą listę rzeczoznawców dla klasyfikacji gruntów pod wodami:

1. Inż. Arnold Jan — inspektor Warszawskiej Izby Rolniczej, ul. Kopernika 30.
2. Baczyński Wacław — poczta Ołyka.
3. Bogusz Józef — poczta Równe, m. Krzewice.
4. Inż. Bolcewicz Józef — Wilno, ul. Śniadeckich 1 m. 11.
5. Inż. Gierałtowski Mieczysław — sekretarz gen. Związku Organizacji Rybackich, Warszawa, Kopernika 30.
6. Inż. Gostkowski Stanisław — Tomice, p. Wadowice.
7. Gumowski Jan — inspektor Lwowskiej Izby Rolniczej, ul. Kopernika 20.
8. Igel Konrad — Obozin, p. Skarszewy, pow. kościerski.
9. Iwanow Paweł — maj. Małe Soły, p. Soły.
10. Jeleniewski Erazm — folw. Ignalinka, p. Ignalino.
11. Inż. Kołder Władysław — inspektor rybactwa przy Śląskiej Izbie Roln.
12. Inż. Kozłowski Aleksander — inspektor Wileńskiej Izby Rolniczej, Wilno, ul. Ofiarna 2.
13. Inż. Konarzewski Ryszard — maj. Świeniec, poczta Bieniakonie.
14. Inż. Kręc Roman — Pomorska Izba Rolnicza.
15. Inż. Leo Stanisław — inspektor Lubelskiej Izby Rolniczej — 3 Maja 20.
16. Inż. Meylert Jan Ludwik — Zarząd Ordynacji Dawidgródeckiej, p. Stolin, woj. poleskie.
17. Inż. prof. Miłaszewicz Władysław — Szkoła Rolnicza Żyrowice k. Słonima, woj. nowogródzkie.
18. Mizerski Mieczysław — Zarząd Ordynacji Maurycego Zamoyskiego Momoty, p. Janów Lubelski.
19. Niewiarowski Ryszard — Solce, p. Bieruń Nowy — Górny Śląsk.
20. Potulicki Stanisław — Ostrynia, p. Oleszów, woj. stanisław.
21. Inż. Prawocheński Roman — Zarząd Dóbr Dzików, p. Tarnobrzeg, woj. lwowskie.

22. Dr Poniecki Tadeusz — maj. Rakowice, p. Rakowice, pow. lubawski.
23. Rudziński Edward — Osiek, p. Oświęcim, woj. krakowskie.
24. Inż. Sakowicz Leonard — inspektor Pomorskiej Izby Rolniczej — Toruń.
25. Prof. dr Schechtel Edward — Uniwersytet poznański.
26. Inż. Sosnowski Zbigniew — dyrektor Zrzeszeń Gospodarstw Stawowych.
27. Inż. Świętorzecki Bolesław — Wilno — Wileński Bank Ziemski.
28. Inż. Tymowski Jarosław — inspektor Łódzkiej Izby Rolniczej w Łodzi.
29. Inż. Wajdowicz Zbigniew — inspektor Poleskiej Izby Rolniczej w Brześciu n. Bugiem.

Zastępca Przewodniczącego:
(—) *F. Zoll.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o stosowaniu zasad nowej pisowni.

Na podstawie okólnika Prezydium Rady Ministrów Nr 69 z dnia 27 listopada 1936 r. w sprawie stosowania zasad nowej pisowni, Mnisterstwo Skarbu komunikuje, że przyjęte zostały jednolite zasady postępowania w następujących przypadkach:

1) cytaty tekstów ustaw, dekretów i rozporządzeń (objęte cudzysłowem), odpisy i duplikaty umów, zobowiązań, świadectw i innych dokumentów — powinny być sporządzane w pisowni zgodnej z oryginałem,

2) pieczęcie urzędowe mogą być używane bez zmiany pisowni aż do zużycia,

3) druki, księgi, blankiety itp. mogą być używane w dotychczasowej pisowni aż do wyczerpania zapasów,

4) tablice i napisy — zwłaszcza zewnętrzne — powinny być w miarę możności poprawione lub zastąpione nowymi.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 17 lipca 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,38	88,95
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	$5,29\frac{3}{4}$	$5,27\frac{1}{4}$
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	$5,28\frac{1}{2}$	5,26
Floreny holenderskie	100 Fl.	292,47	290,75
Franki francuskie	100 Fr.	20,51	20,39
Franki szwajcarskie	100 Fr.	121,70	120.90
Funty angielskie	1 Ł.	26,34	26,18
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,20	26,00
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	18,50	17,50
Korony duńskie	100 K.	117,59	116,65
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	132,38	131,40
Korony szwedzkie	100 K.	135,73	134,75
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,70	22,30
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,66	11,20
Marki niemieckie	100 Mk.	142,00	139,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	99,20	98,50

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
			Złotych	
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	291,75	292,47	291,03
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,51	211,67
Bruksela	100 Blg.	89,20	89,38	89,02
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	100,00	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	11,63	11,66	11,60
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	117,59	117,01
Londyn	1 Ł.	26,27	26,34	26,20
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,00	27,80
Montreal	1 Dol.	—	5,29	$5,26\frac{1}{2}$
Nowy Jork	1 Dol.	5,29	$5,30\frac{1}{4}$	$5,27\frac{3}{4}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5,29\frac{3}{8}$	$5,30\frac{5}{8}$	$5,28\frac{1}{8}$
Oslo	100 K.	—	132,38	131,72
Paryż	100 Fr.	20,46	20,51	20,41
Praga	100 K.	18,45	18,50	18,40
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,40	135,73	135,07
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł	—	26,20	26,06
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,40	121,70	121,10
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	149,00	146,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.